ጠቢብ ሁን

ጽሑፍ – በዋረን ዊርዝቢ
ትርጉም – በፈቃዱ ገብሬ
እርማት–በጌቱ ግዛው

BIBLE BASED BOOKS
መጽሐፍ ቅዱስን መሠረት ያደረጉ መጻሕፍት
የኤስ. ኣይ. ኤም. ሥነ ጽሑፍ ክፍል
የፖ.ሣ.ቁጥር 127
አዲስ አበባ፥ ኢትዮጵያ

ስልክ - 71 11 73 ፖ.ሣ.ቁ. 127
Tel. 51 29 73 P.o. Box 127

አዲስ አበባ፣ ኢትዮጵያ
Addis Ababa, Ethiopia

የመጀመሪያ ዕትም - 1994 ዓ.ም
2ኛ ዕትም - 1995 ዓ.ም
First Printing - 2001
2nd Printing - 2003

Copyright

© 2000 by SIM, Addis Ababa, Ethiopia. Originally published in English under the title of BE WISE. Copyright © 1983 by SP Publications, Inc, ChariotVictor Publishing, 4050 Lee Vance View, Colorado Springs, C0 80918 USA. All rights reserved.

Publisher - **BEBLE BASED BOOKS**
SIM PUBLISHING
አሳታሚ:- መጽሐፍ ቅዱስን መሠረት ያደረጉ መጻሕፍት
የኤስ ኣይ ኤም ሥነ ጽሑፍ ክፍል

ማውጫ

መቅድም

በቆሮንቶስ የነበረችው ቤተ ክርስቲያን መሠረተ አቋም

ስለ. . . ጠቢብ ሁን

1. የክርስቲያን ጥሪ (1ኛ ቆሮ. 1)....1
2. ክርስቲያናዊ መልእክት (1ኛ ቆሮ. 2)....13
3. አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን (1ኛ ቆሮ. 3)....25
4. ክርስቲያናዊ አገልግሎት (1ኛ ቆሮ. 4)....36
5. የቤተ ክርስቲያን የሥነሥርዓት እርምጃ (1ኛ ቆሮ. 5–6)....46
6. ክርስቲያናዊ ጋብቻ (1ኛ ቆሮ. 7)....56
7. ክርስቲያናዊ አርነት (1ኛ ቆሮ. 8፤ 10)....66
8. ግላዊ ቀዳሚ ጉዳዮች (1ኛ ቆሮ. 9)....77
9. የቤተ ክርስቲያን ሥርዓት (1ኛ ቆሮ. 11)....87
10. የቤተ ክርስቲያን አካልነት (1ኛ ቆሮ. 12–13)....97
11. የመንፈሳዊ ስጦታዎች አጠቃቀም (1ኛ ቆሮ. 14)....109
12. ትንሣኤ (1ኛ ቆሮ. 15)....121
13. ክርስቲያናዊ መጋቢነት (1ኛ ቆሮ. 16)....131

መቅድም

በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን የነበሩ ክርስቲያኖች በነበሩአቸው መንፈሳዊ ስጦታዎች እና እውቀት ይታበዩ ነበር። እንዲህም ሆኖ በግል ሕይወታቸው ውስጥ እና በጉባኤያቸው መካከል ጉልህ ስሕተት ነበረባቸው።

ጳውሎስ የሚያስፈልጋቸው እውነተኛ መንፈሳዊ ጥበብ መሆኑን ደርሶበታል። ይህም የዓለም ጥበብ ሳይሆን፥ ከእግዚአብሔር ብቻ የሚፈልቅ ጥበብ ነው።

እኛም ዛሬ የሚያስፈልገን ይኸው ጥበብ ሲሆን የሚገኝበትን እንድናውቅ ይህ መልእክት ጥሩ መነሻ ይሆነናል። ሃይማኖታዊ መሪነታችን «ለቀዳሽ አወዳሾች» ወጥመድ እንዳያደርገን፥ ጳውሎስ ስለ ወንጌል መልእክት እና አገልግሎት እንዴት ልባም መሆን እንደሚገባን ይናገረናል። በአምልኮአችን ምን ዓይነት ሥርዓት ልንይዝ እንደሚገባና መንፈሳዊ ስጦታዎቻችንን እንዴት እንደምናውቃቸውና እንደምናዳብራቸው ይነግረናል። እግዚአብሔርን ለማክበርና ከዓለም እድፈት ለማምለጥ ይቻለን ዘንድ እንዴት ራሳችንን በንጽሕና መጠበቅ እንዳለብንም ይነግረናል።

በዚህ አጭር የገለጣ ጥናት፥ አንደኛ ቆሮንቶስን በመሰለ ሰፊ መልእክት ውስጥ ያሉትን ዝርዝር ጠጣር አሳቦች ሁሉ ማጠናቀቅ አንችልም። የእኔ ዓላማ የመልእክቱን አንኳር ትምህርቶች ማብራራት እና ለሕይወታችንና ለቤተ ክርስቲያኖቻችን ተግባራዊ እንዲሆኑ ማድረግ ነው። የእርሱን መንፈሳዊ ጥበብ እንድንቀበል እና በግል ሕይወታችንም ተግባራዊ ማድረግ እንድንችል ጌታ ይርዳን።

ዋረን ደብልዩ. ዌርዝቢ

በቆሮንቶስ የነበረችው ቤተ ክርስቲያን መሠረተ አቋም

ጳውሎስ በ 50 ዓ.ም መኸር ወቅት አካባቢ ወደ ቆሮንቶስ መጥቶ 18 ወራት በዚያው በመቆየት (የሐዋ. ሥራ 18፡1–17) ቤተ ክርስቲያኒቱን መሠረተ። ከዚያም ቀጥሎ ወደ ኤፌሶን ተጓዘ (ቁ. 18–19)።

በቤተ ክርስቲያኒቱ ውስጥ ችግሮች አሉ በሚል የደረሰው ዜና ዛሬ በእጃችን ያልገባውን መልእክት እንዲጽፍ አነሣሣው (1ኛ ቆሮ. 5፡9)። በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ምእመናን መካከል የከፉ ችግሮች ስለመኖራቸው ከቀሎዔ ቤተሰቦች የመጣው ተጨማሪ መልእክት (1ኛ ቆሮ. 1፡11) የሚያመለክተው፥ ይህ «የጠፋ ደብዳቤ» የጳውሎስን ፍላጎት እንዳልፈጸመለት ነበር። ከዚያ በኋላ ቤተክርስቲያኒቱ፥ ስለ ቤተ ክርስቲያን ልምምድ እና ዶክትሪን ጥያቄዎችን ያዘለ ደብዳቤ አስይዛ አንድ ልዑክ ወደ ጳውሎስ ላከች (1ኛ ቆሮ. 7፡1፤ 16፡17–18)።

በዚህ ደብዳቤ ስለደረሰው የከፋ ዜና ምላሽ፥ ጳውሎስ፥ 1ኛ ቆሮንቶስ መልእክት ሲባል የምናውቀውን ደብዳቤ ጻፈ። የጻፈውም በ57 ዓ.ም. አካባቢ በኤፌሶን ሆኖ ነበር።

በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የጳውሎስን ሐዋሪያዊ ሥልጣን የማይቀበል ቡድን ተነሥቶ ነበር። በመሆኑም ሐዋርያው ወደ ቤተ ክርስቲያኒቱ «አስቸኳይ ጉብኝት» አደረገ፥ ይሁን እንጂ ውጤቶቹ አርኪ አልነበሩም (2ኛ ቆሮ. 2፡1፤ 12፡14፤ 13፡1)። ከዚያ በኋላ «የሰላ ደብዳቤ» (2ኛ ቆሮ. 7፡8–12) ጽፎ በቲቶ አማካኝነት ላከባቸው።

ጳውሎስ ቲቶን በጢሮአዳ አግኝቶ (2ኛ ቆሮ. 2፡12–13፤ 7፡6–16) ቤተ ክርስቲያን የጳውሎስን ትእዛዝ ስለ መቀበሏና የተቃዋሚዎቹን መሪም እንደቀጣች መልካም ዜና ሰማ። ከዚያ በኋላ ጳውሎስ 2ኛ ቆሮንቶስን ጻፈ።

የ 1ኛ ቆሮንቶስ አስተዋጽኦ

1. ሰላምታ– 1፡1–3
2. ግማጼ፡– በቤተ ክርስቲያን ስለነበረው ጋጢአት ዘገባ– 1፡4–6፡20
   ሀ. መከፋፍል በቤተ ክርስቲያን – 1፡4–4፡21
   ለ. ፍርድ በቤተክርስቲያን ውስጥ– 5፡1–13
   ሐ. በችሎት ፊት መፋረድ (መካሰስ) – 6፡1–8
   መ. በዓለም ውስጥ መርከስ – 6፡9–20
3. መመሪያ፡– ለጥያቄዎቻቸው ምላሽ – 7፡1–16፡12
   ሀ. ጋብቻ 7፡1–40
   ለ. ለጣዖት ስለተሠዋ ምግብ– 8፡1–10፡33
   ሐ. የቤተ ክርስቲያን ሥልጣናዊ አመራር– 11፡1–34
   መ. መንፈሳዊ ስጦታዎች– 12፡1–14፡40
   ሠ. ትንሣኤ–15፡1–58
   ረ. የገንዘብ መዋጮ – 16፡1–12
4. መደምደሚያ – 16፡13–24

1

ስለ ክርስቲያን ጥሪ. . .

ጠቢብ ሁን

1ኛ ቆሮንቶስ 1

«ለኢየሱስ፥ እሺ! ለቤተ ክርስቲያን፥ እምቢ!»

በ1960ዎቹ ይህ መፈክር በወጣቶች ዘንድ ተወዳጅ የነበረበትን ጊዜ ታስታውሳለህን? በወቅቱ የነበረችው ቤተ ክርስቲያን በከፋ ችግር ውስጥ ስለነበረች፥ ይህን አባባል በ 56 ዓ.ም በቆሮንቶስ የነበሩት ያለ ጥርጥር በቅንነት በተጠቀሙት ነበር። የሚያሳዝነው፥ ችግሮቹ በቤተ ክርስቲያኒቱ ቤተሰቦች መካከል የቀሩ ሳይሆኑ፥ በውጭ ባሉ በማያምኑትም ዘንድ የታወቁ መሆናቸው ነበር።

በመጀመሪያ ደረጃ በቆሮንቶስ የነበረችው ቤተክርስቲያን *የረከሰች* ቤተ ክርስቲያን ነበረች። ከአባሎቿ አንዳንዶቹ በዝሙት ኃጢአት የወደቁ ነበሩ፣ ሌሎች ሰካራሞች ነበሩ፣ እንደዚሁም ሌሎቹ ለዓለማዊ አኗኗራቸው የእግዚአብሔርን ጸጋ እንደ ማመካኛ የሚጠቀሙ ነበሩ። ከዚህም ባሻገር ይህች ቤተ ክርስቲያን በአመራር ትንቅንቅ በገጠመ (1፡12) በትንሹ አራት የተለያዩ ቡድኖች *የታከፋፈለች* ነበረች። ይህም *ጸጋዋ የታገፈፈ* ቤተ ክርስቲያን ነበረች ማለት ነው። እግዚአብሔርን በማስከበር ፈንታ፥ የወንጌልን ግሥጋሤ የምትገታ ነበረች።

ይህ ሊሆን የቻለው እንዴት ነበር? የቤተ ክርስቲያኒቱ አባላት የከተማዪቱ ኃጢአት ወደ ጉባኤያቸው ሰርጎ እንዲገባ ስለፈቀዱ ነበር። ቆሮንቶስ ሁሉም ዓይነት ክፋትና ዓለማዊ ተድላ ያጨናነቃት የረከሰች ከተማ ነበረች። በዚያን ዘመን የመጨረሻው ቀላል ክስ አንድን ሰው «ቆሮንቶሳዊ» ብሎ በመወንጀል ሊመሠረት ይችል ነበር። በአባባሉ ምን ለማለት እንደፈለገ ሰዎች ወዲያው ይገባቸዋል።

በተጨማሪም ቆሮንቶስ ንድፈ አሳባቸውን የሚያራምዱ በርካታ ተዘዋዋሪ አስተማሪዎች የነበሩባት፥ በትዕቢቷ የተወጠረች የፍልስፍና ከተማ ነበረች። የሚያሳዝነው፥ ይህ ፍልስፍናዊ አካሄድ በወንጌል ላይም እንዲተገበር በአንዳንድ የቤተ ክርስቲያኒቱ አባላት አማካኝነት በመደረጉ ክፍፍሉን አጧጡፎአል። ምእመናኑ ከወንጌል መልእክት በስተጀርባ በጎብረት ከመሰለፍ ይልቅ የተለያየ «የአመለካከት ጎራዎች» ባሉአቸው ቡድኖች የተዋቀሩ ነበሩ።

ቆሮንቶስ ምን ዓይነት እንደነበረች ለማወቅ ከፈለግህ ሮሜ 1፡18–32ን አንብብ። ጳውሎስ የሮሜን መልእክት በሚጽፍበት ጊዜ በቆሮንቶስ ነበር። በመሆኑም የዘረዘራቸውን ኃጢአቶች ሁሉ በመስኮቱ አሻግሮ በዓይኑ ሊያያቸው ይችል ነበር!

በእርግጥ በሰብአዊ ጥበብ የሚመኩ፥ ዓለማዊ አኗኗርን የተላበሱ ዕቡያን ሰዎች ሲኖሩ ችግሮች እንደሚከሰቱ የታወቀ ነው። ችግሮቻቸውን ለመፍታት እንዲችሉ ለመርዳት ጳውሎስ *በክርስቶስ የተደረገላቸውን* ጥሪ በማሳሰብ መልእክቱን አሃዱ በማለት የዚህን ጥሪ ሦስት ጠቃሚ ገጽታዎች አመለከተ።

ቅዱሳን ለመሆን እንደተጠሩ (1ኛ ቆሮ. 1፡1–9)

ጳውሎስ በመጀመሪያ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የነበረውን የርኵሰትን ድኑ ችግር አጥብቆ ተቃወመ፥ ሆኖም ግን ስለ ችግሩ የተናገረው ምንም ነገር አልነበረም። በዚህ ፈንታ አዎንታዊ አቀራረብ ተጠቀመና አማኞች በክርስቶስ ስላላቸው የከበረና የተቀደሰ ስፍራ አሳሰባቸው። ከቁጥር 1–9 ባለው ውስጥ እግዚአብሔር ስለሚያያት ቤተ ክርስቲያን ገለጸ፥ ከቁጥር 10–31 ባለው ውስጥ ደግሞ ሰዎች ስለሚያዩአት ቤተክርስቲያን አብራራ። በኢየሱስ ክርስቶስ *የያዝነው* ሰፍራ በዕለታዊ ኑሮአችን ተተግብሮ መታየት ያለበት መሆን ሲገባው፥ ብዙ ጊዜ ግን ይህን አናደርግም።

በኢየሱስ ክርስቶስ ከተደረገልን ቅዱስ ጥሪ የተነሣ ቤተ ክርስቲያን የሚኖሩአትን ባሕርያት ልብ በል።

በእግዚአብሔር የተለየች (1፡1–3)። በግሪክ ቋንቋ *ቤተክርስቲያን* ማለት «ተጠርተው የወጡ ሰዎች» ማለት ነው። እያንዳንዱ ቤተ ክርስቲያን ሁለት አድራሻዎች አሉአት። መልክዓ ምድራዊ አድራሻ ("በቆሮንቶስ") እና መንፈሳዊ አድራሻ ("በክርስቶስ ኢየሱስ ዘንድ")። ቤተ ክርስቲያን የተዋቀረችው ከቅዱሳን፥ ማለትም በእግዚአብሔር «ከተቀደሱ» ወይም «ከተለዩ» ሰዎች ነው። ቅዱስ ማለት ከኖረው የተቀደሰ ሕይወት የተነሣ ሰዎች የሚያከብሩት የሞተ ሰው ማለት አይደለም። የለም፥ ጳውሎስ የጻፈው *ሕያው* ለሆኑ ቅዱሳን፥ በኢየሱስ ክርስቶስ ካላቸው እምነት የተነሣ ለእግዚአብሔር ልዩ ፍስሐ እና ግልጋሎት ለተለዩ ሰዎች ነው።

በሌላ አባባል፥ ማንኛውም እውነተኛ አማኝ በእግዚአብሔር እና ለእግዚአብሔር ስለሆነ፥ ሁሉም አማኝ ቅዱስ ነው ማለት ነው።

አንድ ክርስቲያን ፎቶ አንሺ ጓደኛዬ «ስላነሣው» አንድ ቆንጆ ሠርግ አጫውቶኝ ነበር። ሙሽራዪቱና ሙሽራው ከቤተክርስቲያን

ተያይዘው ወጥተው፥ ወደ ተዘጋጀላቸው የሙሽራ መኪናቸው በማምራት ላይ እያሉ ድንገት ሳይታሰብ ሙሽራዪቱ ባሏን ጥላ በመንገድ ዳር ቆሞ ወደነበረ መኪና ከነፈች! ሞተሩ እየሠራ ሰውየውም መሪውን እንደ ጨበጠ ነበርና ምስኪኑን ባል ባለበት «የጨው -ዓምድ» አድርገውት ተያይዘው ፈረጠጡ። «የፈርጣጩ መኪና» ነጂ ለካስ «በፈለገው ማንኛውም ጊዜ ሊያገኛት እንደሚችል ይፎክር የነበረ» የቀድሞ የወንድ ጓደኛዋ ኖሯል። በዚህም ሊገመት እንደሚቻለው ባል ጋብቻው ውድቅ ሆኖበት ቀረ።

ወንድና ሴት ተጋቢዎች እርስ በርስ የፍቅር ቃል ኪዳን ከተለዋወጡ በኋላ አንዳቸው ለሌላቸው የተለዩ ይሆናሉ፥ በመሆኑም ከጋብቻ ውጭ የሆነ ማንኛውም ግንኙነት ኃጢአት የሞላበት ተግባር ነው። ልክ እንደዚሁ ክርስቲያን ለክርስቶስ ኢየሱስ ፍጹም የተሰጠ ነው፣ ለእርሱ እና ለእርሱ ብቻ የተለየ ነው። ከዚህም በላይ «የኢየሱስ ክርስቶስን ስም በየስፍራው ሁሉ ከሚጠሩት ጋር» (ቁ.2)። የዓለም አቀፍ ጎብረት ማለትም የቤተ ክርስቲያን አካልም ነው፥ የረከሰ እና ታማኝ ያልሆነ አማኝ ኃጢአት የሚሠራው በጌታ ላይ ብቻ ሳይሆን፥ በክርስቲያን ወገኖቹም ላይ ነው።

በእግዚአብሔር ጸጋ ባለጠጎች የሆኑት (1፡4-6)። ደኅንነት ከእግዚአብሔር የተሰጠ የጸጋ ስጦታ ነው፣ ይሁንና ስትድን ወዲያው መንፈሳዊ ስጦታዎችም ታድለውሃል። (ጳውሎስ ስለዚህ ጉዳይ በምዕራፍ 12-14 በዝርዝር ያስረዳል)። የግሪኩ ቃል ባለጠጎች እንድትሆኑ የተደረጋችሁ የሚለውን በጣም ሀብታም ሰው ብሎ ይፈታዋል። በተለይ ቆሮንቶሳውያን በመንፈሳዊ ስጦታዎች ባለጠጋዎች ነበሩ (2ኛ ቆሮ. 8፡7)፥ ሆኖም ግን እነዚህን ስጦታዎች በመንፈሳዊ መንገድ አይጠቀሙባቸውም ነበር። እግዚአብሔር እኛን የመጥራቱ፥ የመለየቱና ባለጠጋ የማድረጉ እውነት የተቀደሰ አኗኗር እንድንኖር ሊያበረታታን ይገባል።

የኢየሱስን መገለጥ የምትጠባበቅ (1፡7)። ጳውሎስ ስለዚህ እውነት በምዕራፍ 15 የሚለው ብዙ አለው። አዳኛቸውን የሚጠባበቁ ክርስቲያኖች ሕይወታቸውን ከነቀፋ በላይ አድርገው መያዝ ይፈልጋሉ (1ኛ ዮሐ. 2፡28-3፡3)።

በእግዚአብሔር ታማኝነት ላይ የምትደገፍ (1፡8-9)። የእግዚአብሔር ሥራ በእነርሱ ውስጥ የጸና (ቁ.6)፥ ደግሞም በቃሉ በኩል ለእነርሱ የጸና ነበር። ይህ ቃል የንግድ ልውውጥ ዋስትና ለመስጠት የሚያገለግል የሕግ ቃልን ያመለክታል። እግዚአብሔር ከእኛ ጋር የገባውን «ውል» እንደሚጠብቅና እስከ ፍጻሜው እንደሚያድነን

ዋስትና የሚሰጥ የመንፈስ ምስክርነት በውስጣችን፥ የቃሉ ምስክርነት ደግሞ በፊታችን አለን። ይህ ዋስትና ያለ ጥርጥር ለኃጢአት ማመካኛ አይደለም! ይልቁኑ ለሚያድግ የፍቅር፥ የመተማመን እና የታዛዥነት ግንኙነት መሠረት ነው።

ታዲያ፥ እነዚህ ታላላቅ እውነቶች በገሃድ እየታዩ፥ የቆሮንቶስ ጉባኤ እንዴት አድርጎ በዓለም እና በሥጋ ሊጠመድ ቻለ? ቆሮንቶሳውያን የተመረጡ፥ ባለጠጎች የተደረጉ እና የተደላደሉ ሰዎች ነበሩ። ለእግዚአብሔር ክብር የተለዩ ቅዱሳን ነበሩ! ያሳዝናል፥ ተግባራቸው ከይዞታቸው የተለየ ሆነ።

ጳውሎስ *ኅብረት* የሚለውን ቃል በቁጥር 9 ላይ በመጥቀስ ሁለተኛውን የክርስቲያን ጥሪ ገጽታ አስተዋወቀ።

ወደ ኅብረት የተጠራችሁ (1ኛ ቆሮ. 1፡10–25)

ጳውሎስ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የነበረውን የርኩሰት ችግር ከጠቀሰ በኋላ ወደ ክፍፍሉ ጉዳይ ተመለሰ። ክፍፍል በእግዚአብሔር ሰዎች መካከል ሁልጊዜ የነበረ ችግር ነው። ስለሆነም ሁሉም የአዲስ ኪዳን መልእክቶች ማለት ይቻላል ይህን ርእስ በአንድ ወይም በሌላ መንገድ ይነኩታል ወይም ይጠቅሱታል። አሥራ ሁለቱ ሐዋርያትም እንኳ እርስ በርስ ሁልጊዜ የተስማሙበት ወቅት አልነበረም።

> ከምንወዳቸው ቅዱሳን በከፍታ መኖር፥
>
> ይህ በእርግጥም ነው ክብር!
>
> በዝቅታ መኖር ከምናውቃቸው ቅዱሳን፥
>
> ያ ደግሞ ሌላ ታሪክ ነው የሚከነክን!

በቁጥር 13፥ ጳውሎስ አንባቢዎቹን ሦስት አስፈላጊ ጥያቄዎችን ጠየቃቸው፥ ታዲያ እነዚህ ጥያቄዎች ለዚህ ረጅም አንቀጽ ቁልፍ ናቸው።

ክርስቶስ ተከፋፍሎአልን? (1፡10–13) የግሡ ትርጉም፥ «ክርስቶስ ተከፋፍሎ የተለያዩ ክፍሎቹ ለተለያዩ ሰዎች ታድለዋልን?» የሚል ነው። ይህ አሳብ ራሱ አስጠሊታ ስለሆነ መጣል የሚገባው ነው። ጳውሎስ አንድ ክርስቶስን፥ አጵሎስ ደግሞ የተለየ ክርስቶስን፥ ጴጥሮስም እንዲሁ ሌላ ክርስቶስን አልሰበኩም። ያለው አንድ ወንጌል እና አንድ አዳኝ ብቻ ነው (ገላ. 1፡6–9)። ታዲያ ቆሮንቶሳውያን ይህን የአራት አቅጣጫ ክፍፍል እንዴት ፈጠሩት? በመካከላቸው ለምን ጠብ (“ውድድር”) ሆነ?

አንደኛው መልስ ወንጌልን ይመለከቱት የነበረው ከፍልስፍና አቅጣጫ ስለሆነ ነው። ቆሮንቶስ «ጥበባቸውን» በማሰራጨት በሚሽቀዳደሙ አስተማሪዎች እና ፈላስፋዎች የተሞላች ነበረች።

ሌላኛው መልስ ሰብአዊ ተፈጥሮ ሰብአዊ መሪዎችን በመከተል የመርካቱ ጉዳይ ነው። ከሚረዱን፣ አገልግሎታቸው ከሚገባን እና ከሚያስደስተን መንፈሳውያን መሪዎች ራሳችንን የበለጠ ወደ ማዛመዱ እናዘነብላለን። እነርሱ አጽንኦት የሰጡት ከቃሉ መልእክት ይልቅ ለመልእክተኛው ነበር፤ ዓይኖቻቸውን ከጌታ ላይ አንሥተው በጌታ ባሪያ ላይ አደረጉ፤ ይህ ደግሞ ወደ ውድድር መራቸው።

ጳውሎስ በምዕራፍ 3 ላይ በእውነተኛ የእግዚአብሔር ባሪያዎች መካከል ውድድር ወይም እሽቅድምድም ሊኖር እንደማይችል ያመለክታል። ለቤተ ክርስቲያን አባላት መጋቢያንን ማወዳደር ኃጢአት ነው፤ ወይም አማኞች እንደ ኢየሱስ ደቀ መዛሙርት መሆናቸው ቀርቶ እንደ ሰዎች ደቀ መዛሙርት በመሆን ሰብአዊ መሪዎችን ከተከተሉአቸው ይህም ኃጢአት ነው። ዛሬ በቤተ ክርስቲያን የሚገኙ «ሰው አድናቂ ክፍሎች» ከእግዚአብሔር ቃል ጋር ግንባር ለግንባር በሚጋጭ ዓመፅ ላይ ናቸው። ከፍተኛውን ስፍራ መያዝ ያለበት ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ነው (ቆላ. 1፡18)።

ጳውሎስ በዚህ ክፍል ውስጥ ቅዱሳን በክርስቶስ ስላላቸው አንድነት አጽንኦት ለመስጠት በርካታ ቁልፍ ቃላትን ተጠቅሞአል። የአንድ ቤተሰብ አባላት መሆናቸውን ለአንባቢዎቹ ለማሳሰብ ወንድሞች ብሎ ጠራቸው። «የተባበራችሁ» የሚለው ቃል የተሳሰረውን የሰው አካል የሚገልጽ የሕክምና ቃል ነው። ስለዚህ፣ የአካሉ ብልቶች እንደመሆናቸው የፍቅር አንድነት ነበራቸው። በኢየሱስ ክርስቶስ ስምም የታወቁ ነበሩ። ይህ ምናልባት ጥምቀታቸውን የሚያመለክት ነበር።

«የቀሎዔ ቤተሰቦች» አባላት እነማን እንደነበሩ አናውቅም፣ ሆኖም ግን ለጽናታቸውና ለመሰጠታቸው እናደንቃቸዋለን። ችግሮችን ለመሸሽ አልሞከሩም። ተጨንቀውባቸው ስለነበር ከችግሮቻቸው ጋር ወደ ትክክለኛው ሰው ቀረቡ፤ እንዲሁም ጳውሎስ ስለ እነርሱ መጥቀሱ አላሸማቀቃቸውም። ይህ በእነርሱ ዘንድ ብዙ ጊዜ በየቤተክርስቲያኑ እንደምናያቸው –ችግሩን የባስ እንጂ ምንም የተሻለ እንደማያደርጉ ድርጊቶች «ምሥጢራዊ ጉዳይ» አልነበረም።

ጳውሎስ ቤተ ክርስቲያኒቱን የመሠረተ አገልጋይ ነበር፤ በመሆኑም አብዛኛዎቹ ምእመናን በእርሱ አገልግሎት የተለወጡ ሊሆኑ ይችላሉ። አጵሎስ ጳውሎስን የተከተለ ሲሆን (የሐዋ. 18፡24–28)፣ ውጤታማ

አገልግሎትም ነበረው። ጴጥሮስ (ኬፋ) 1ኛ ቆሮ. 9፡5 ከሚዘግበው በቀር ቆሮንቶስን ስለመጎብኘቱ ምንም መረጃ የለንም። እነዚህ ሰዎች እያንዳንዳቸው የተለያዩ ባሕርያት እና ቃሉን የሚያገለግሉበትም የተለያዩ አቀራረቦች ነበሩአቸው፤ *እንዲሁም ሆኖ ግን* አንድ ነበሩ (3፡3–8፤ 4፡6)።

ወይስ በጳውሎስ ስም ተጠመቃችሁን? (1፡13–17) በአዲስ ኪዳን ቤተክርስቲያን ጥምቀት አስፈላጊ ነገር እንደነበር ልብ በል። አንድ ኃጢአተኛ ክርስቶስን አምኖ በሚጠመቅበት ጊዜ፥ ራሱን ከቀድሞ ሕይወቱ ስለሚለይ ብዙ ጊዜ በቤተሰቡ እና በጓደኞቹ ዘንድ ተቀባይነት ያጣ ነበር። በዚያን ዘመን መጠመቅ አንድን ነገር (ዋጋ) ያስከፍል ነበር።

ኢየሱስ ሰዎችን እንዳላጠመቀ ሁሉ (ዮሐ. 4፡1–2)፥ ጴጥሮስ (የሐዋ. 10፡48) እና ጳውሎስም እንዲሁ አዳዲስ አማኞችን እንዲያጠምቁ ለሥራ ተባባሪዎቻቸው ተዉላቸው። በቆሮንቶስ የነበረችው ቤተ ክርስቲያን እስከምታድግ ድረስ፥ ጳውሎስ ጥቂት የማጥመቅ ሥራ ሠርቶ ነበር፤ ሆኖም ያ የእርሱ ዋነኛ አገልግሎት አልነበረም። በዚህ ክፍል ውስጥ የሚታየው ጳውሎስ ጥምቀትን ማሳነሱ ሳይሆን፥ ይልቁንም በተገቢ ስፍራው ማስቀመጡ ነበር። ምክንያቱም ቆሮንቶሳውያን የጥምቀትን ተግባር በጣም ያዋድዱት ስለነበር ነው። «እኔ በአጵሎስ ተጠምቄአለሁ!» በማለት አንዱ ሲመጻደቅ፥ ሌላው ደግሞ «የለም እኔስ በጳውሎስ ነው የተጠመቅሁት!» ይል ነበር።

ከኢየሱስ ክርስቶስ ስም በቀር የማንንም ስም ከጥምቀትህ ጋር ማዛመዱ አግባብ አይደለም። ይህን ማድረግ ክፍፍልን መፍጠር ነው። ድርጊቱ ሁሉ በጣም አስፈላጊ ይመስል፥ ለጥምቀታቸው የተለየ ሰባኪ፥ የተለየ ውኃ (ብዙውን ጊዜ ከዮርዳኖስ ወንዝ የመጣ)፥ የተለየ ቀን የሚጠቀሙ ሰዎች ስለመኖራቸው የተጻፈ ነገር አንብቤአለሁ! ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን በማክበርና የቤተ ክርስቲያንን አንድነት በማዳበር ፈንታ፥ እነዚህ ሰዎች ግለሰቦችን ከፍ ከፍ በማድረግ ክፍፍልን ይፈጥራሉ።

ቀርስጶስ በቆሮንቶስ ለነበረው ምኵራብ አለቃ ነበር (የሐዋ. 18፡8)፤ ጋይዮስ ደግሞ ምናልባት ጳውሎስ የሮሜን መልእክት በሚጽፍበት ጊዜ አብሮት የኖረ ሰው ሳይሆን አይቀርም (ሮሜ 16፡23)። ስለ «የእስጢፋኖስ ቤተሰዎች» (1ኛ ቆሮ. 1፡16) ምናልባት በ 1ኛ ቆሮ. 16፡15–18 በከፊል ተገልጾአል። በእግዚአብሔር መጽሐፍ መጻፋቸው በቂ ስለነበር፥ ጳውሎስ ያጠመቃቸውን ሰዎች ስም ሁሉ በመዝገብ የያዘ አይመስልም።

ጳውሎስስ ስለ እናንተ ተሰቀለን? (1፡18–25) በቁጥር 17 የተጠቀሰው መስቀል ከሰው ጥበብ ደካማነት አንፃር የወንጌል ኃይል የተገለጸበትን ይህን ረጅም ክፍል አስተዋወቀ። በቤተ ክርስቲያን የተከሰተውን ይህን የክፍፍል ችግር ጳውሎስ እንዴት እንዳስተናገደው ማየቱ በጣም አጓጊ ነው። በመጀመሪያ፥ አንድ አዳኝና አንድ አካል በማለት ወደ ክርስቶስ አንድነት አመለከተ። ቀጥሎ ስለ ጥምቀታቸው አሳሰባቸው፤ ይህም በክርስቶስ አካል የመጠመቃቸው አምሳል ነበረ (12፡13)። እንዲህ አድርጎ፥ ወደ መስቀል አደረሳቸው።

ስቅለት ዘግናኝ ሞት ብቻ አልነበረም፤ የውርደት ሞትም እንጂ። ሮማዊ ዜጋን መስቀል ሕገወጥ ነበር። እኛ ዛሬ እራት እየበላን፥ በሁለተኛው የዓለም ጦርነት ወቅት የጀርመኑ ሂትለር አይሁዳውያንን ስለፈጀበት ስለ መርዝ ጋዝ ክፍል ወይም በአሜሪካን የሞት ቅጣት ስለሚፈጸምበት ስለ ኤሌክትሪክ ወንበር እንደማንነጋገር ሁሉ፥ በጨዋ ማኅበረሰብ ውስጥ ስቅለት ተጠቅሶ አይታወቅም።

በዚህ አንቀጽ ውስጥ ቁልፍ ቃል *ጥበብ* ሲሆን፤ ስምንት ጊዜ ተጠቅሶአል። ጳውሎስ የሚናገረው ቁልፍ አሳብ ሰብአዊውን ጥበብ ከተገለጠው የእግዚአብሔር መልእክት ጋር ለመቀየጥ እንዳንዳፈር ነው። ስለ ጥበብ የሚናገረው መላው ክፍል (1፡17–2፡16) በተገለጠው የእግዚአብሔር ቃልና በሰዎች ጥበብ መካከል በርከት ያሉ ንጽጽሮችን ይሰጣል።

የእግዚአብሔር ጥበብ በመጀመሪያ የተገለጠው በኢየሱስ ክርስቶስ መስቀል ነው፤ ይሁንና ይህን ሁሉም ሰው አያየውም። ጳውሎስ መስቀልን በተመለከተ ሦስት የተለያዩ አመለካከቶች እንዳሉ አመልክቶአል።

አንዳንዶች በመስቀል ይሰናከላሉ። ይህ የአይሁዶች አመለካከት ነበር፤ ምክንያቱም አጽንኦታቸው በተአምራታዊ ምልክቶች ላይ ስለሆነ መስቀል ደግሞ ደካማነት ሆነባቸው። ከግብፅ መውጣታቸው እንሥቶ እስከ ኤልያስና ኤልሳዕ ዘመን ድረስ የአይሁድ ታሪክ በተአምራት የተሞላ ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ በምድር ላይ በሚያገለግልበት ወቅት፥ የአይሁድ መሪዎች በተደጋጋሚ ከሰማይ ምልክት እንዲያሳያቸው ጠይቀውት ነበር፤ እርሱ ግን እምቢ አለ።

የአይሁድ ሕዝብ የራሳቸውን የተቀደሱ መጻሕፍት አላስተዋሉአቸውም ነበር። ጽኑ ኃይል ተላብሶ የሚመጣ እና ጠላቶቻቸውን በሞላ ድባቅ የሚመታ መሢሕ ይጠባበቁ ነበር። ይህ ሰው መንግሥትን አቋቁሞ ለእስራኤል ክብርን የሚመልስ መሆን

ነበረበት። በሐዋርያት ሥራ 1፡6 ላይ የተነሣው የሐዋርያት ጥያቄ ይህ ተስፋ በአይሁድ መካከል ምን ያክል ጠንካራ እንደነበረ ያሳያል።

በተመሳሳይ ጊዜ፥ ጸሐፊዎቻቸው መሢሑ እንደሚሠቃይ እና እንደሚሞትም ከብሉይ ኪዳን ያውቁ ነበር። እንደ መዝሙረ ዳዊት 22 እና ኢሳይያስ 53 ያሉ ምንባቦች ያመለከቱት ወደተለየ ዓይነት መሢሕ ነበር፥ ጠበብቱም እነዚህን ሁለት ተጻራሪ መሰል ገጽታዎች ሊያስታርቁ አልቻሉም። መሢሓቸው ወደ ክብሩ ከመግባቱ በፊት መሠቃየት እና መሞት እንደነበረበት (ሉቃ. 24፡13-35ን ተመልከት)፥ እንዲሁም የሚመጣውን የመሢሑ መንግሥት የቤተ ክርስቲያን ዘመን እንደሚቀድመው አልተረዱም ነበር።

አይሁዶች ኃይልን እና ታላቅ ክብርን ይፈልጉ ስለነበር የመስቀል ደካማነት ዕንቅፋት ሆነባቸው። የተራ ወንጀለኛን የውርደት ሞት በሞተ የናዝሬቱ ሥራአጥ አናጢ ላይ ሰው እንዴት እምነቱን መጣል ይቻል? ነገር ግን የኢየሱስ ክርስቶስ ወንጌል «የእግዚአብሔር ኃይል ለማዳን ነው» (ሮሜ 1፡16)። መስቀል የድካም ምስክርነት ከመሆን ይልቅ ከፍተኛ የኃይል መሣሪያ ነው! ለነገሩ፥ «የእግዚአብሔር ድካም [በመስቀል] ከሰው ይልቅ ይበረታልና» (1ኛ ቆሮ. 1፡25)።

አንዳንዶች በመስቀል ይሰቃሉ። ይህ የግሪኮች ምላሽ ነበር። ለእነርሱ መስቀሉ ሞኝነት ነበር። ግሪኮች ጥበብን ያጠብቃሉ፤ ዛሬም እንኳ የግሪክ ፈላስፋዎችን ጥልቅ ጽሑፎች እናጠናለን። ሆኖም ግን እነርሱ በመስቀል ውስጥ ምንም ጥበብ አላዩበትም፥ ምክንያቱም መስቀልን የተመለከቱት በሥጋዊ ዓይን ነበር። ከእግዚአብሔር አቅጣጫ ተመልክተውት ቢሆን ኖሮ፥ ታላቅ የእግዚአብሔር የደኅንነት ዕቅድ የተገለጠበትን ጥበብ ባወቁት ነበር።

ጳውሎስ ሦስት ሰዎች ምስክርነት እንዲሰጡ ጠየቀ። ጠቢቡ (ሊቁ)፥ ጸሐፊው (ተርጓሚው እና ዘጋቢው)፥ እና ተቀናቃኙ (ፈላስፋው እና ተከራካሪው)። ሁላቸውንም አንድ ጥያቄ ጠየቃቸው፥ በሰብአዊ ጥበብ ባካሄዳችሁት ጥናት እግዚአብሔርን በግል ወደ ማወቅ ደርሳችኋልን? ሁላቸውም አይደለም ብለው መመለስ አለባቸው! መስቀሉን እንደ ሞኝነት መቁጠራቸው እና በእርሱም ላይ መሳቃቸው ራሱ እየጠፉ ለመሆናቸው ማረጋገጫ ነው።

እግዚአብሔር ለሰዎች ጥበብ ትልቅ «ዜሮ-ክስረት» መስጠቱን ለማረጋገጥ ጳውሎስ በቁጥር 19 ላይ ኢሳይያስ 29፡14 ን ይጠቅሳል። በማርስ ኮረብታ (አርዮስፋጎስ) ንግግሩ ጳውሎስ የግሪክ እና የሮማውያን ታሪክ «ያለማወቅ ዘመን» እንደነበር ለፈላስፋዎች ለመንገር ደፍሮአል (የሐዋ. 17፡30)። ምንም አያውቁም ማለቱ

አልነበረም፤ ምክንያቱም የግሪክ ተመራማሪዎች አንዳንድ ውጤቶችን ማስመዘገባቸውን በሚገባ ያውቅ ነበርና። ይሁንና ጥበባቸው እግዚአብሔርን እንዲያገኙት እና ደኅንነትንም እንዲለማመዱ አላስቻላቸውም።

አንዳንዶች የመስቀሉን ኃይል እና ጥበብ የሚያምኑ እና የሚለማመዱ ናቸው። ጳውሎስ ከአይሁድ አድማጭ ወደ ግሪክ አድማጭ በሚመለስበት ጊዜ መልእክቱን አልቀየረም። የተሰቀለውን ክርስቶስን ሰበከ እንጂ። «የስብከት ሞኝነት» (1ኛ ቆሮ. 1፡21) ማለት የስብከት *ተግባር* ሞኝነት ነው ማለት አይደለም፤ ይልቅ የመልእክቱ ይዘት ማለት እንጂ። አዲሱ ዓለም አቀፍ እትም (NIV) «በተሰበከው ነገር ሞኝነት ምክንያት» በማለት ያስቀምጠዋል፤ ይህ ደግሞ እውነት ነው።

በእግዚአብሔር ጸጋ የተጠሩ፥ እና በእምነት ምላሽ የሰጡ (2ኛ ተሰ. 2፡13–14ን ተመልከት)፥ ክርስቶስ የእግዚአብሔር ኃይልና የእግዚአብሔር ጥበብ መሆኑን ያውቁታል። ይህ የክብቶች በረቱ፥ ወይም የቤተ መቅደሱ፥ ወይም የገበያ ስፍራው ክርስቶስ ሳይሆን–ነገር ግን የመስቀሉ ክርስቶስ ነው። እግዚአብሔር የሰውን ጥበብ ሞኝነት እና የሰውን ኃይል ደካማነት የገለጠው በክርስቶስ ሞት ነው።

ወደ ኅብረቱ የተጠራነው ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ባለን አንድነት ነው። እርሱ ለእኛ ሞተ፤ በስሙ ተጠመቅን፤ ከእርሱ መስቀል ጋር ራሳችንን አንድ አደረግን። ይህ ለመንፈሳዊ ኅብረት እንዴት ያለ ድንቅ መሠረት ነው!

እግዚአብሔርን ለማክበር የተጠራችሁ (1ኛ ቆሮ. 1፡26–31)

ቆሮንቶሳውያን በትዕቢት «የመነፋት» አዝማሚያ ነበራቸው (4፡6፥18–19፤ 5፡2)። ነገር ግን የእግዚአብሔር የጸጋ ወንጌል ራስን በትምክህት ለመመሙላት ምንም ስፍራ አይሰጥም። መልካችን፥ ማኅበራዊ አቋማችን፥ ደረጃችን፥ የተፈጥሮ ቅርሳችን፥ ወይም የገንዘብ ዓቅማችን የእግዚአብሔርን አድናቆት ወይም አክብሮት አያተርፍልንም። ጳውሎስ *ለማንም* ሳይሆን *ለብዙዎች* እንደ ጻፈ ልብ በል። በአዲስ ኪዳን «ከፍተኛ ማኅበራዊ አቋም» ያላቸውን ጥቂት አማኞች እናገኛለን፤ ሆኖም ግን እንዲህ ዓይነቶቹ ብዙ አይደሉም። ለአዲስ አማኞች ጳውሎስ የሰጠው አገላለጽ በእርግጥ የበለጠ አልነበረም (6፡9–11)።

ጳውሎስ ምን እንደነበሩ አስታወሳቸው (1፡26)። ጥበበኞች፥ ኃያል፥ ወይም የተከበሩ አልነበሩም። እግዚአብሔር የጠራቸው የነበራቸውን *መነሻ ምክንያት* አድርጎ ሳይሆን ያንን ከቁጥር ሳያስገባ ነበር!

የቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን በመሠረቱ የተውጣጣችው በጣም የከፉ ኃጢአተኞች ከነበሩ ተራ ሰዎች ነበር። ጳውሎስ ከመለወጡ በፊት በጣም ተመጻዳቂ ሰው ነበር፤ ወደ መንግሥተ ሰማያት ለመግባት ሃይማኖቱን መተው ግድ ሆነበት! ቆሮንቶሳውያን በሌላኛው ጽንፍ ነበሩ፤ ቢሆንም ቅሉ እግዚአብሔር ደርሶ ማዳን እስከሚያዳግተው ድረስ በጣም ኃጢአተኞች አልነበሩም።

ሮበርት ሙሬይ ማክቼይን የተባለ ብፁዕ የእስኮቲሽ መጋቢ አንድ ቀን ለአንዲት ሴት የወንጌል ትራክት በሰጣት ጊዜ ሴቲቱ በጣም ተቀየመችው። በዚሁ ስሜት ሆና «ማን እንደሆንሁ አላወቅህም!» አለችው። ማክቼይንም መለሰና፥ «እሜቴ፥ የፍርድ ቀን እየመጣ ነው፥ በዚያ ቀን የእርስዎ ማንነት የሚፈይድ አይሆንም» አላት።

ጳውሎስ ቆሮንቶሳውያንን እግዚአብሔር ለምን እንደጠራቸው አስታወሳቸው (1፡27–29)። እግዚአብሔር ለሚታበየው ዓለም ጉድለታቸውን እና የእርሱን ጸጋ ያሳይ ዘንድ ሞኙን፥ ደካማውን፥ ምናምንቴውን («ከዝቅተኛ የተወለደውን») እና የተናቀውን መረጠ። ጠፊዋ ዓለም የዘር ሐረግን፥ ማኅበራዊ አቋምን፥ ጥሪታዊ ስኬትን፥ ኃይልን እና እውቅናን ታደንቃለች። ነገር ግን ከእነዚህ ውስጥ የትኛውም ለዘላለም ሕይወት ዋስትናን አይሰጥም።

መልእክቱ እና በኢየሱስ ክርስቶስ የሆነው የእግዚአብሔር የጸጋ ተአምር የዚህችን ዓለም ታላላቅ እና ኃያል ሰዎች ያጣጥላቸዋል (ያሳፍራቸዋል)። የዚህች ዓለም ጥበበኞች እግዚአብሔር ኃጢአተኞችን እንዴት ቅዱሳን አድርጎ እንደሚለውጣቸው ሊገባቸው አይችልም። የዚህች ዓለም ኃያላንም ቢሆኑ ይህን ተአምሩን የመድገም ዓቅም የላቸውም። የእግዚአብሔር «ሞኝነት» ጥበበኛውን ያሳፍረዋል፤ የእግዚአብሔር «ድካም» ኃያሉን ያሳፍረዋል!

የቤተ ክርስቲያን ታሪክ መዛግብት ሕይወታቸው በወንጌል ኃይል በተለወጠ ታላላቅ ኃጢአተኞች ዝክረ-ነገር የተሞላ ነው። እንደ አብዛኛዎቹ መጋቢያን እና ሰባኪዎች አገልግሎት ሁሉ፥ በእኔ አገልግሎትም የሕግ እና የሥነ ልቡና ጠበብት መረዳት ያልቻሉት አስደናቂ ነገሮች ሲከሰቱ አይቻለሁ። ወጣት አጥፊዎች የተዋጣላቸው ተማሪዎች እና ጠቃሚ ዜጋዎች ሲሆኑ አይተናል። ፍርድ ቤቶች አፋቸውን እስኪይዙ ድረስ ትዳሮች ሕይወት ሲዘሩ እና ወና የቀሩ ቤቶችም ዳግም ሲሟሟቁ ተመልክተናል።

እግዚአብሔር የዚህን የዛሬውን ዓለም ሥርዓት፥ የፍልስፍናውን እና የሃይማኖቱንም ሞኝነት እና ደካማነት የሚገልጠው ለምንድን ነው? «ሥጋን የለበሰ ሁሉ በእግዚአብሔር ፊት እንዳይመካ» (ቁ. 29) ነው።

ደኅንነት ሙሉ ለሙሉ በጸጋ መሆን አለበት፤ አለበለዚያ እግዚአብሔር ክብሩን አይቀዳጅም።

ጳውሎስ ለቆሮንቶሳውያን ለማስተላለፍ የሚሻው ይህን እውነት ነው፤ ምክንያቱም ጥፋታቸው በሰው የመመካት ነበር (3፡21)። በሰዎች፥ እንደ ጴጥሮስ፥ ጳውሎስ እና አጵሎስ ባሉ የእግዚአብሔር ሰዎችም እንኳ የምንመካ ከሆነ– እግዚአብሔር ብቻውን ሊቀዳጅ የሚገባውን ክብር እየተናጠቅን ነን ማለት ነው። በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ክፍፍል እንዲፈጠር አስተዋጽኦ ያደርግ የነበረው ይህ ኃጢአታዊ የትምክህት አመለካከት ነው።

በመጨረሻም፥ ጳውሎስ በኢየሱስ ክርስቶስ የነበራቸውን ሁሉ አስታወሳቸው (1፡30–31)። እያንዳንዱ አማኝ «በክርስቶስ» ስለሆነ እና የሚያስፈልገው ሁሉ ስላለው እርስ በርስ መወዳደር ወይም ራስን ከሌላው ማነጻጸር ለምን ያስፈልጋል? ሁሉንም ያደረገው ጌታ ነው! «የሚመካ በጌታ ይመካ» (ቁጥር 31 ከኤርምያስ 9፡24 የተወሰደ ሲሆን እንደገና በ 2ኛ ቆሮ. 10፡17 ተጠቅሶአል)።

የሚያስፈልጉን መንፈሳዊ በረከቶች ከእጃችን የሚያፈተልኩ ረቂቅ ነገሮች አይደሉም፤ ሁሉም በኢየሱስ ክርስቶስ ውስጥ የሚገኙ ናቸው። እርሱ ጥበባችን ነው (ቆላ. 2፡3)፥ ጽድቃችን ነው (2ኛ ቆሮ. 5፡21)፥ ቅድስናችን ነው (ዮሐ. 17፡19)፥ እና ቤዛችን ነው (ሮሜ 3፡24)።

በእርግጥ እዚህ ላይ እግዚአብሔር በክርስቶስ ባለን ጽድቅ፥ ቅድስና እና ቤዛነት ጥበቡን እንደሚያሳይ አጽንኦት ተደርጎበታል። እነዚህ ሥነ መለኮታዊ ቃላት እያንዳንዳቸው ለክርስቲያኖች ልዩ ትርጉም አላቸው። ጽድቅ በእግዚአብሔር ፊት ያለንን አቋም የሚመለከት ነው። ጻድቀናል። በኢየሱስ ክርስቶስ እንደጸደቅን እግዚአብሔር ይናገራል። ደግሞም *ተቀድሰናል*፥ የእግዚአብሔር ገንዘብ በመሆን እና እርሱን ለማገልገል ተለይተናል። *ቤዛነት* በአጽንኦት የሚያሳየው ኢየሱስ ክርስቶስ ስለ እኛ ዋጋን በመክፈሉ አርነት መውጣታችንን ነው። ይህ ኢየሱስ ክርስቶስ በሚመለስበት ጊዜ ወደሚጠናቀቀው ፍጹም ቤዛነት ይመራናል።

ስለዚህ በአንድ መልኩ፥ እዚህ ላይ ሦስት የደኅንነት ጊዜያት አሉን ከኃጢአት ቅጣት ድነናል (ጽድቅ)፤ ከኃጢአት ኃይል እየዳንን ነው (ቅድስና)፤ ከኃጢአት ህልውና እንድናለን (ቤዛነት)። በመሆኑም እያንዳንዱ አማኝ በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል እነዚህ ሁሉ በረከቶች አሉት!

እንግዲህ፥ ለምን በሰው እንመካለን? አንተ የሌለህ ጳውሎስ ያለው ምንድን ነው? ጴጥሮስ ከአንተ ይልቅ ክርስቶስን በብዙ ለራሱ

ያደርጋልን? (ኢየሱስ ክርስቶስ ጴጥሮስን በብዙ የራሱ አደረገ ማለት ከሆነ የሚመስል ነገር ነው፤ ያ ግን ሌላ ጉዳይ ነው!) መመካት የሚገባን በጌታ እንጂ በራሳችን ወይም በመንፈሳዊ መሪዎቻችን አይደለም።

ይህን ምዕራፍ በምትከልስበት ጊዜ፥ ቆሮንቶሳውያን ይፈጽሙአቸው የነበሩትን ስሕተቶች ማየት ትችላለህ፤ እነዚህ ስሕተቶች በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ችግሮች እንዲፈጠሩ የበኩላቸውን አስተዋጽኦ አበርክተዋል። የተቀደሰውን ጥሪያቸውን የሚመጥን አኗኗር አልነበራቸውም፤ ይልቁኑ ይከተሉት የነበረው የዓለምን ልኬቶች ነበር። ወደሚደነቀው የጌታ እና የእርስ በርስ መንፈሳዊ ጎብረት የመጠራታቸውን እውነታ ችላ አሉት። በዚህ ፈንታ ከሰብአዊ መሪዎች ጋር ያብሩና በዚህም ተግባራቸው በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ክፍፍልን ይፈጥሩ ነበር። እግዚአብሔርን ጸጋውን ከፍ ከፍ ከማድረግ ይልቅ እንደፈለጋቸው ያደርጉና ሰዎችን ያሞካሹ ነበር።

እነርሱ የረከሰች፥ የተከፋፈለችና ጸጋዋን የተገፈፈች ቤተ ክርስቲያን ነበሩ!

ሆኖም ግን፥ በእነርሱ ላይ ፍርድን ከማሳለፋችን በፊት የራሳችንን ቤተ ክርስቲያንና የግል ሕይወታችንን መመርመር ይገባናል። እኛም እንደ እነርሱ ቅዱስ ለመሆን፥ ወደ ጎብረቱና እግዚአብሔርን ለማክበር ተጠርተናል።

ለዚህ ጥሪ ብቁ ሆነን እየኖርን ነው ወይ?

ስለ ክርስቲያናዊ መልእክት. . .

ጠቢብ ሁን

1ኛ ቆሮንቶስ 2

ባለቤቴ መኪናችንን እየነዳች አጠገቧ ተቀምጬ ወደ ቺካጎ እየሄድን ሳለ አንድ አሳታሚ እንድገመግመው የሰጠኝን የአንድ ደራሲ መጽሐፍ አነብብ ነበር። አልፎ አልፎ የማጉተምተም ከዚያም ማጉረምረም አይሉት ማቃሰት የሚመስል ድምፅ አሰማ ነበር፤ በመጨረሻም ራሴን ነቀነቅሁና፥ «አ፥ ፍጹም! ይህን አላምንም!» አልኩኝ።

«መጽሐፉን ያልወደድህ መሰለኝ፥ የሆነ ችግር አለው?» አለችኝ።

«አላምሮ ነዋ!» አልኳት። «ሁሉም ነገር የተበላሸ ነው ማለት ይቻላል፤ ምክንያቱም ይህ ሰው የወንጌሉ መልእክት በእርግጥ ምን እንደሆነ አያውቅም!»

ይሁንና ደራሲው ለወንጌል ታማኝ የነበረበት ጊዜ ነበር። ነገር ግን በዓመታት መካከል፥ ወንጌልን በፍልስፍናዊ (ይመስለኛል የፖለቲካ) አመለካከት ማየት ጀመረ። ውጤቱ ጭራሽኑ ወንጌል ያልሆነ ቅይጥ መልእክት ነበር።

ጳውሎስ በቆሮንቶስ ያገለግል በነበረ ጊዜ፥ ከጌታችን የተቀበለውን ተልእኮ ይታዘዝና ወንጌልንም ይሰብክ ነበር። በማቴዎስ 28፡18-20 እና በሐዋርያት ሥራ 18፡ 1-11 መካከል ቆንጆ መመሳሰል አለ።

ክርስቶስ የሰጠው ሥራ (ማቴ. 28፡18-20)	የጳውሎስ አገልግሎት (የሐዋ. 18፡1-11)
«እንግዲህ ሂዱና» (ቁ. 19)	ጳውሎስ ወደ ቆሮንቶስ መጣ (ቁ.1). . .
«ደቀ መዛሙርት አድርጓቸው»	ብዙ በሰሙ ጊዜ አምነው (ቁ. 8)
[አስተምሩ](ቁ.19)	ተጠመቁ (ቁ. 8)
«እያጠመቃችኋቸው»(ቁ.19)	በመካከላቸውም የእግዚአብሔርን ቃል
«እያስተማራችኋቸው» (ቁ.20)	እያስተማረ ዓመት ከስድስት ወር
«እነሆም እኔ . . .ከእናንተ ጋር ነኝ»	ተቀመጠ (ቁ.11)
(ቁ. 20)	እኔ ከእናንተ ጋር ነኝ (ቁ. 10)

በቆሮንቶስ የሆነው ዛሬም በየአብያተ ክርስቲያናቱ እየሆነ ነው። ሰዎች ፍልስፍናን (የሰውን ጥበብ) ከተገለጠው የእግዚአብሔር መልእክት ጋር እየቀየጡት ነው። ይህ ደግሞ ግራ መጋባትን እና ክፍፍልን እየፈጠረ ነው። የተለያዩ ሰባኪያን ለእግዚአብሔር ቃል የተለየ አቀራረብ አላቸው። አንዳንዶቹማ የራሳቸውን ቃል እየፈለሰፉ ናቸው!

ጳውሎስ የወንጌል መልእክት ሦስት ፍሬ አሳቦችን ካብራራ በኋላ አንባቢዎቹ ወደ እነዚህ ፍሬ አሳቦች እንዲመለሱ ያበረታታቸዋል።

ወንጌል የኢየሱስ ክርስቶስን ሞት ማዕከል ያደርጋል (1ኛ ቆሮ. 2፡1–5)።

ጳውሎስ አቀራረቡን ለቆሮንቶሳውያን ያስታውሳቸዋል (2፡1–2)። «እኔም፥» የሚለው መክፈቻ ቃል ሊተረጎም የሚችለው በ 1፡31 – በእግዚአብሔር ይመካ በሚለው መሠረት «እንዲሰማማ» ሆኖ ነው። ጳውሎስ ወደ ቆሮንቶስ የመጣው እግዚአብሔርን ለማክበር ወይም ከፍ ለማድረግ እንጂ ራሱን ከፍ ሊያደርግ (በእርሱ እንዲመኩበት) ወይም ሃይማኖታዊ «አሞካሾችን» ሊመሠርት አልነበረም።

ተዘዋዋሪ ፈላስፋዎች እና አስተማሪዎች ተከታዮችን ለማፍራት በገዛ ጥበባቸው እና በማራኪ አነጋገራቸው ላይ ይመኩ ነበር። የቆሮንቶስ ከተማ እንዲህ ባሉ «ቀልብ ዘራፊዎች» የተሞላች ነበረች። ጳውሎስ ግን በማራኪ አነጋገር ወይም በቀልጣፋ ክርክሮች አልተመካም፤ እንዲሁ በመንፈስ ቅዱስ ኃይል የእግዚአብሔርን ቃል አወጀ። እርሱ አምባሳደር እንጂ «ክርስቲያን ደላላ» አልነበረም።

ጳውሎስ አስደናቂ ንግግር እና ፍልስፍና ተጠቅሞ ቢሆን ኖሮ ራሱን ከፍ አድርጎ ለማወጅ ያቀደውን ክርስቶስን ይደብቀው ነበር! «የክርስቶስም መስቀል ከንቱ እንዳይሆን፥ በሰዎች የንግግር ጥበብ አልሰብክም» (1፡17– አዲሱ መደበኛ ትርጉም)።

በአንድ ቤተ ክርስቲያን ከምስባኩ በስተጀርባ በውብ ቀለማት ያሸበረቀ የመስተዋት መስኮት ነበር። ኢየሱስ በመስቀል እንደተሰቀለ ተሥሎበታል። አንድ እሑድ ዕለት ዘወትር ከሚያገለግለው መጋቢ በጣም አጠር የሚል እንግዳ ሰው አገለገለ። በዚህ ጊዜ አንዲት ትንሽ ልጃገረድ ያን እንግዳ ሰው ለጥቂት ጊዜ ሲናገር ከሰማችው በኋላ፥ ወደ እናቷ ዘወር ብላ እንዲህ ስትል ጠየቀቻት፤ «ብዙ ጊዜ እዚያ ላይ ቆሞ ኢየሱስን ማየት እንዳንችል የሚያደርገው ሰው ዛሬ የት ሄደ?»

በጣም ብዙ የሆኑ የቃሉ ሰባኪያን ራሳቸውን እና ስጦታቸውን ስለሚያነሉ የኢየሱስ ክርስቶስን ክብር ከመግለጥ ይነድላሉ። ጳውሎስ

በክርስቶስ መስቀል ስለተመካ (ገላ. 6:14) የመልእክቱ ማዕከል አደረገው።

ከዚያም ጳውሎስ ስለ ዝንባሌው ቆሮንቶሳውያንን አሳሰባቸው (2:3–4)። ሐዋርያ ቢሆንም፥ ጳውሎስ ወደ እነርሱ የመጣው እንደ ትሑት አገልጋይ ነበር። በራሱ አልተመካም ነበር፥ ክርስቶስ ሁሉን ይሆን ዘንድ ራሱን ባዶ አደረገ። በተከታይ ዓመታት፥ ጳውሎስ ይህን ነገር እንደገና አንሥቶ ቆሮንቶስን ከወረራት የሐሰት አስተማሪዎች (2ኛ ቆሮ. 10:1–12) ጋር ራሱን አነጻጽሮበታል። በሚደክምበት ጊዜ፤ እግዚአብሔር እንደሚያበረታው ጳውሎስ ተምሮአል።

ጳውሎስ ይመካ የነበረው በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ላይ ነው። ለአገልግሎቱ ኃይልን የሰጠው ልምምዱ ወይም ችሎታው አልነበረም፤ ይህ የእግዚአብሔር መንፈስ ሥራ ነበር። የእርሱ ስብከት «ጭብጥ መግለጫ» እንጂ «የድርጊት ስኬት» አልነበረም። *ጭብጥ መግለጫ* የሚለው ሐረግ ሲተረጎም «በችሎት የቀረበን ሕጋዊ ማረጋገጫ» ያመለክታል። መንፈስ ቅዱስ የጳውሎስን ስብከት ሕይወትን ለመለወጥ ተጠቅሞበታል፤ ስለሆነም መልእክቱ ከእግዚአብሔር ለመሆኑ የሚፈለገው ማረጋገጫ ይኸው ነበር። በክፋት የተሞሉ ኃጢአተኞች በእግዚአብሔር ኃይል ተለውጠዋል! (1ኛ ቆሮ. 6:9–11)።

ይሁን እንጂ፥ ጳውሎስ አገልጋዮች ሆን ብለው አድበስብሰው ይስበኩ፥ ወይም እግዚአብሔር የሰጣቸውን ስጦታዎች ይተዉ ማለቱ እንዳይደለ ልብ ልንል ይገባል። እንደነ ቻርልስ ስፐርጀን እና ጆርጅ ዋይትፊልድ ያሉ ሰዎች ኃይል የተላበሱ ቃላትን የሚያዥጎደጉዱ ተናጋሪዎች ነበሩ፤ *ሆኖም ግን በተፈጥሮአዊ ችሎታዎቻቸው አልተመኩም*። በአድማጮቻቸው ልብ መንፈስ ቅዱስ እንዲሠራ ተማመኑ፤ እርሱም ደግሞ ሠራ። ቃሉን የሚያገለግሉ መዘጋጀትና እግዚአብሔር የሰጣቸውን ማንኛውንም ስጦታ መጠቀም አለባቸው– ሆኖም ግን ትምክህትን በራሳቸው ላይ ማኖር የለባቸውም። (2ኛ ቆሮ. 3:5ን ተመልከት።)

በመጨረሻም፥ ጳውሎስ *ስለ ዓላማው* አሳሰባቸው (2:5)። በእግዚአብሔር እንጂ እግዚአብሔር በላከው መልእክተኛ እንዳይተማመኑ ፍላጎቱ ነበር። በሰብአዊ ጥበብ ላይ ተመክቶ የደኅንነትን ዕቅድ እንደ አንድ ሥርዓተ ፍልስፍና አቅርቦት ቢሆን ኖሮ፥ ያኔ ቆሮንቶሳውያን እምነታቸውን *በገለጻ* ላይ ባደረጉ ነበር። ጳውሎስ የእግዚአብሔርን ቃል በእግዚአብሔር ኃይል ስላወጀ፥ በእርሱ አማካኝነት ያመኑት እምነታቸውን ያሳረፉት *ጭብጥ መግለጫ*

ላይ ስለነበር እግዚአብሔር በሕይወታቸው መሥራቱን ተለማምደውታል።

ከዓመታት በፊት፥ አንድ ብልኅ ክርስቲያን እንዲህ አለኝ፥ «ሰዎችን ወደ ክርስቶስ በምትመራበት ጊዜ፥ የዳናችሁት ይህን ወይም ያን ስላደረጋችሁ ነው ብለህ ከቶ አትንገራቸው። ለሰዎች እንደዳኑ መመስከር የመንፈስ ቅዱስ ሥራ ነው። እርሱ በሥራ ላይ ካልሆነ ደኅንነት ሊመጣ አይችልም።» እውነትም በሳል ምክር ነው!

በመጋቢነት አገለግል በነበርኩበት ቤተክርስቲያን በጣም ጥሩ የሆነ በታማኝነት የሚከታተል ባለሙያ ሰው ነበረ– ይህ ሰው ያልዳነ ሆኖም ግን ወንጌልን የማይቃወም ነበር። እርሱ የእግዚአብሔርን ቃል ማድመጡን ቀጥሎ ላለ ብዙዎቻችን እንጸልይለት ነበር። አንድ ቀን የእርሱ ጓደኛ የሆነ ክርስቲያን ሰው ወደ ክርስቶስ እመልሰዋለሁ ወይ ይለይለታል ብሎ ወሰነ! ለበርካታ ሰዓታት የክርክር ውርጅብኝ አወረደበት እና ሰውየው በመጨረሻ «የኃጢአተኛ ሰው ጸሎት ጸለየ።» ከዚያም ወደ ቤተ ክርስቲያን መምጣቱን አቆመ! ለምን? ምክንያቱም እውነት ያልሆነን ነገር እንዲቀበል ስለነገነዘው እና እስከ መጨረሻ ሊቀጥል አለመቻሉን ስለተገነዘበ ነበር። በኋላ ግን ክርስቶስን አመነ እና በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት፤ የደኅንነትን ማረጋገጫ አገኘ። እስከዚያ ድረስ፥ ድነሃል ወይ ብሎ ማንም ቢጠይቀው፥ «አዎ–ቶም ድነሃል! ብሎኛል» ይል ነበር። መንፈስ ማረጋገጫ በሚሰጥበት ጊዜ አቤት ያለው ልዩነት!

ወንጌል ዛሬም የሰዎችን ሕይወት የሚለውጥ ኃይል ነው (ሮሜ 1፥16)። የወንጌል ስርጭት ስኬታማነት በክርክራችን ወይም በአባባይ «ሽወዳችን» ላይ የሚመረኮዝ ሳይሆን፥ በሕይወታችን በሚሠራው የእግዚአብሔር መንፈስና በምናካፍለው ቃሉ ላይ የሚደገፍ ነው።

ወንጌል የአብ ዘላለማዊ ዕቅድ ክፍል ነው (1ኛ ቆሮ. 2፥6–9)

ደኅንነት የተገዛው በልጁ ሲሆን የታቀደው ግን በአብ ነው። ስለ «ቀላል ወንጌል» የሚናገሩ ሰዎች ትክክልም ስሕተትም ናቸው። አዎን፥ የወንጌል መልእክት ያልተማረ ሃይማኖት የለሽ ሰው አውቆት፥ አምኖ እስከሚድን ቀላል ነው። ነገር ግን በጣም የመጠቀ የሥነ መለኮት አዋቂ እንኳ እስከማይዘልቅበት ድረስ በጣም የጠለቀ ነው።

በጣም የረቀቀውን አእምሮ እንኳ የሚቋቋም «የእግዚአብሔር ጥበብ» በወንጌል ውስጥ ይገኛል። ይሁንና፥ ይህ ጥበብ ለጠፉ ብዙኃን ኃጢአተኞች ወይም ላልበሰሉ አማኞች አይደለም። በእግዚአብሔር ቃል እውቀታቸው እያደጉ ላሉ በሳል አማኞች ነው። (በቁጥር 6

«በበሰሉት» የሚለውን ከ 3፡1–4 ጋር አነጻጽር።) ምናልባት ጳውሎስ እዚህ ላይ ምላሽ የሚሰጠው ማራኪ ንግግርና በጥልቀት የማስተማር ክህሎት የነበረውን አጵሎስን (የሐዋ. 18፡24–28) ለሚደግፉ የቤተክርስቲያን ሰዎች ሳይሆን አይቀርም።

እስኪ የዚህን ጥበብ ባሕርያት እንወቅ።

ይህ ጥበብ የሚመጣው ከሰው ሳይሆን ከእግዚአብሔር ዘንድ ነው (2፡7)። ይህ ጥበብ እግዚአብሔር ለሕዝቡና ለፍጥረቱ ስላለው ሰፊ ዘላለማዊ ዕቅድ ለበሳሉ ቅዱስ ሰው ይናገራል። «ከዚች ዓለም (የዘመኑ) ገዢዎች የላቁ ጠበብት የተባሉትም ይህን ጳውሎስ ከእግዚአብሔር የተካፈለውን አስደናቂ ጥበብ ሊፈላሰፉት ወይም ሊደርሱበት አልቻሉም።

ይህ ጥበብ የተሰወረ ነበር (2፡7)። ስለዚህ ነው ምሥጢር የተባለው። በአዲስ ኪዳን ምሥጢር ማለት «የተቀደሰ ሕቡዕ ነገር» ማለት ነው። ይህ ባለፉት ዘመናት የተደበቀና አሁን በእግዚአብሔር ሕዝብ የተገለጠ እውነት ነው። ከወንጌል ጋር የሚዛመዱትን ልዩ ልዩ ምሥጢራት ለማካፈል እግዚአብሔር በልዩ መንገድ የተጠቀመው ጳውሎስን ነበር (ኤፌ. 3 ተመልከት)፤ ነገር ግን «እኛ» የሚለውን የተውላጠ ስም ድግግሞሽ አስተውል። ጳውሎስ ሌሎችን ሐዋርያት ከዚህ ሁኔታ አላገለላቸውም።

ይህ ጥበብ የእግዚአብሔርን ቅድሚያ ውሳኔ ያካትታል (2፡7)። ይህ ማለት እግዚአብሔር ዕቅዱን ሠራው፤ በእንቅስቃሴ ላይ አደረገው፤ ከዚያም ፍጻሜ ማግኘቱን ይከታተለዋል ማለት ነው። ታላቁ የቤዛነት ዕቅድ እግዚአብሔር ሰው ያደረገውን ከተመለከተ በኋላ *ያመጣው* የችኮላ ረፋድ አሳብ አይደለም። ምንም እንኳ ይህ አእምሮአችንን ቢያሸብረውም፥ የመለኮታዊ ምርጫንና የቅድሚያ ውሳኔን (የሚሆነው ሁሉ አስቀድሞ በእግዚአብሔር የተወሰነና ሰውም የማይቀይረው መሆኑ) መጽሐፍ ቅዱሳዊ እውነታ መቀበል አለብን። ምንም እንኳ ለክፋት ድርጊታቸው ሰዎች በኃላፊነት ቢጠየቁበትም፥ የኢየሱስ ክርስቶስ ሞትም አስቀድሞ በእግዚአብሔር የተወሰነ ነበር (የሐዋ. 2፡22–23፤ 1ኛ ጴጥ. 1፡18–20)። የውጤታማ የጸሎት ሕይወት ምሥጢራት አንዱ የእግዚአብሔርን ዓላማዎች በእምነት መጨበጥ ነው (የሐዋ. 4፡23–31)።

ይህ ጥበብ የእግዚአብሔርን ሕዝብ መክበር ያስከትላል (2፡7)። የዚህ «የዘመናት ዕቅድ» ከፍተኛ ገለጣዎች አንዱ በኤፌሶን 1 የሚገኘው ነው። በዚያ ምንባብ ውስጥ ጳውሎስ ሦስት ጊዜ፥ ይህ ሁሉ የተደረገው ለእግዚአብሔር ክብር ነው ይላል (ቁ. 6፥12፥ 14)።

ይህንኑ የእግዚአብሔር ክብር እኛም አንድ ቀን የምንካፈል መሆኑ በጣም የሚያስደንቅ አሳብ ነው! (ዮሐ. 17፡22-24፤ ሮሜ .8፡28-30ን ተመልከት።)

ይህ ጥበብ ካልዳነው ዓለም የተሰወረ ነው (2፡8)። የዚህ ዓለም [የዘመኑ] ገዢዎች ብሎ ጳውሎስ የሚጠቅሳቸው እነማን ናቸው? ኢየሱስ በምድር ላይ በነበረበት ወቅት በመንግሥት ሥልጣን የነበሩት ያለጥርጥር እርሱ ማን እንደነበር አላወቁትም (የሐዋ. 3፡17፤ 4፡25-28)። ኢየሱስ በመስቀል ላይ ሆኖ «አባት ሆይ፥ የሚያደርጉትን አያውቁምና ይቅር በላቸው» (ሉቃ. 23፡34) ብሎ ሲጸልይ ይህን እውነት እያስተጋባ ነበር። በእርግጥ አለማወቃቸው ለኃጢአታቸው ይቅርታን ሊያስገኝላቸው አልቻለም፤ ምክንያቱም ተፈላጊውን ማረጋገጫ ጌታ ሰጥቶአቸው ስለነበር ማመን ነበረባቸው።

ነገር ግን ሌላም አማራጭ ነበር። ጳውሎስ ያጣቅስ የነበረው *የዚህን የአሁን ዘመን መንፈሳውያንና አጋንንታዊ ገዢዎችን* ሊሆን ይችላል። (ሮሜ 8፡38፤ ቆላ. 2፡15፤ ኤፌ. 6፡12)። ይህ በተለይ በቁጥር 6 ላይ የበለጠ ትርጉም አለው፤ ምክንያቱም በእርግጥ ጲላጦስ፥ ሄሮድስ እና ሌሎች የዘመኑ ገዢዎች የሚታወቁበት ምንም የተለየ ጥበብ አልነበራቸውም። የዘመኑ ጥበብ ምንጩ ከሰይጣን አለቅነት ሥር የነበሩ የዘመኑ ገዢዎች ናቸው (ዮሐ. 12፡31፤ 14፡30፤ 16፡11)። እርግጥ ነው፥ መንፈሳውያን ገዢዎች የሚሠሩት በሰብአዊ ገዢዎች ውስጥ እና አማካኝነት ነው። በመሆኑም ልዩነቱን እጅግም ልናጠብቀው አያስፈልግ ይሆናል (ዮሐ. 13፡2፥27)።

ነገር ግን ይህ ትርጉም እውነት ከሆነ፥ ጠላር የእሳቤ አቅጣጫዎችን ይከፍታል። ሰይጣናዊ ኃይላት፥ ሰይጣን ራሱን ጨምሮ የእግዚአብሔርን ታላቅ ዘላለማዊ ዕቅድ አላወቁትም ነበር! የእግዚአብሔር ልጅ እንደሚወለድና እንደሚሞት ከብሉይ ኪዳን መጻሕፍት ሊያውቁት ችለዋል። የመስቀልን አስፈላጊነት ግን ሊረዱት አልቻሉም ነበር። ምክንያቱም እነዚህ እውነቶች በእግዚአብሔር የተሰወሩ ነበሩ። እንዲያውም እነዚህ እውነቶች አሁን ለአለቆች እና ሥልጣናት እየተገለጠ ያለው በቤተ ክርስቲያን አማካኝነት ነው (ኤፌ. 3፡10)።

ሰይጣን ቀራኒዮ የእግዚአብሔር ታላቅ ሽንፈት መስሎት ነበር፤ ነገር ግን በተገላቢጦሽ ለእግዚአብሔር ታላቅ ድል *ለሰይጣን ደግም ሽንፈት* ሆነ! (ቆላ. 2፡15)። ጌታችን ተወልዶ ወደዚህ ዓለም ከመጣ ጊዜ ጀምሮ፥ ሰይጣን ሊገድለው ጥረት አድርጓል። ምክንያቱም ሰይጣን የክርስቶስን ሞትና ትንሣኤ ሰፊ ውጤት አልተረዳም ነበር። አጋንንታዊ አለቆች

አውቀውት ቢሆን ኖሮ የክርስቶስን ሞት አያቀነባብሩትም ነበር። (በእርግጥ፥ ይህ ሁሉ የእግዚአብሔር ዘላለማዊ ዕቅድ አካል ነበር። የሚቆጣጠረው እግዚአብሔር እንጂ ሰይጣን አልነበረም።)

በመጨረሻም፥ ይህ ጥበብ ዛሬም በአማኙ ሕይወት ውስጥ ተግባራዊ የሚሆን ነው (2፡9)። ይህ ቁጥር ብዙ ጊዜ ጥቅም ላይ የሚውለው በቀብር ሥነ ሥርዓት ወቅት እና መንግሥተ ሰማያትን በተመለከተ ነው። ነገር ግን መሠረታዊ ተዛምዶው *ለዛሬው* ክርስቲያን ሕይወት ነው። የሚቀጥለው ቁጥር እግዚአብሔር እነዚህን ነገሮች የሚገልጠው እዚሁ እና አሁኑኑ መሆኑን ግልጽ ያደርጋል።

ይህ ቁጥር በኢሳይያስ 64፡4 (በማዛመድ) የተወሰደ ጥቅስ ነው። ዓውዱ በቀጥታ በምርኮ ከነበረችውና የእግዚአብሔርን ነፃ ማውጣት ከምትጠባበቀው ከእስራኤል ጋር ያዛምደዋል። የእስራኤል ሕዝብ ስለበደለ ለቅጣት ወደ ምድረ ባቢሎን ተሰድዶ ነበር። እግዚአብሔር ወርዶ ነፃ እንዲያወጣቸው ጮኹ፤ እርሱም ከ 70 ዓመታት የስደት ዘመናቸው በኋላ ጸሎታቸውን መለሰ። እግዚአብሔር ለሕዝቡ ዕቅድ ስለነበረው መፍራት አልነበረባቸውም (ኤር. 29፡11)።

ጳውሎስ ይህን መርህ ለቤተክርስቲያን ተጠቅሟል። ያለንበት ሁኔታ የፈለገውን ይሁን የወደፊታችን በኢየሱስ ክርስቶስ የተጠበቀ ነው። እንደ እውነቱ ከሆነ፥ እግዚአብሔር ገንዘቡ ላደረጋቸው ያሉት ዕቅዶች ፍጹም ድንቅ ስለሆኑ አእምሮአችን ሊያስበው ወይም ሊያስተውለው ይሳነዋል! እግዚአብሔር ይህንን አስቀድሞ ለክብራችን እንዲሆን ወስኖታል (ቁ. 7)። ከምድር እስከ መንግሥተ ሰማይ ድረስ መንገዱ ሁሉ ክብር ነው!

እግዚአብሔርን ለሚወዱት እያንዳንዱ ቀን መልካም ቀን ነው (ሮሜ 8፡28)። *መልካም ቀን መሰሉ ላይታይ* ወይም *ላይሰማ* ይችላል፤ ነገር ግን እግዚአብሔር ዕቅዱን በሚሠራበት ጊዜ የላቀ እንደሚሆንልን እርግጠኞች ልንሆን እንችላለን። እርሱን ከመተማመን ስንጓደል፥ ወይም ሳንታዘዘው ስንቀር፥ ለእርሱ ያለን ፍቅር ሲቀዘቅዝ ያኔ ሕይወት የጽልመት ጭጋግ ትላበላለች። በእግዚአብሔር ጥበብ ከተመላለስን፥ የእርሱን በረከቶች እናጣጥማለን።

ሁለት የወንጌል እውነቶችን አይተናል። እነዚህም ይህ መልእክት የክርስቶስን ሞት ማዕከል ማድረጉን እና የአብ ሰፊ ዕቅድ አካል መሆኑ ናቸው። በቆሮንቶስ የነበሩ አማኞች የደኅንነታቸውን ዋጋ ዘንግተው ነበር፤ ዓይኖቻቸውን ከመስቀሉ ላይ አንሥተው ነበር። በተጨማሪ በጥቃቅን ነገሮች– (የሕፃናት አሻንጉሊት በሚመስሉ) ተይዘው ነበር– ምክንያቱም እግዚአብሔር ለእነርሱ ለነበረው ዕቅድ

ታላቅነት አድናቆት አጥተው ነው። ወደ መንፈስ ቅዱስ አገልግሎት መመለስ አስፈላጊያቸው ነበር። በመሆኑም የጳውሎስ ቀጣዩ ነጥብ ይህን የሚመለከት ይሆናል።

ወንጌል በመንፈስ አማካኝነት በቃሉ በኩል ተገልጧል (1ኛ ቆሮ. 2፡10–16)።

ደኅንነታችን በመለኮት የተጠቃለሉትን ሦስቱንም አካላት ይመለከታል (1ኛ ጴጥ. 1፡2፤ ኤፌ. 1፡3–14)። የአብ የጸጋ ምርጫ፥ የወልድ የፍቅር መሥዋዕት፥ እና የመንፈስ ቅዱስ የመውቀስ እና የማደስ አገልግሎት ሳይኖር ልትድን አትችልም። «በእግዚአብሔር አምናለሁ» ማለቱ በቂ አይደለም። ምን ዓይነት እግዚአብሔር ነው? የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ «አምላክ እና አባት» (ኤፌ. 1፡3) ካልሆነ በቀር ደኅንነት ሊኖር አይችልም።

ይህ የደኅንነታችን አሀዱ ሥሉሳዊ ገጽታ የደኅንነታችንን አንዳንድ ምሥጢራት የበለጠ እንድንረዳ ያደርገናል። ስለ መለኮታዊ ምርጫ እና ቅድሚያ ውሳኔን በተመለከተ ሲሰሙ ብዙ ሰዎች ግራ ይገባቸዋል (ወይም ይደነግጣሉ)። አብን በተመለከተ ዓለም ከመመሥረቱ አስቀድሞ በክርስቶስ ሲመርጠኝ ድኜአለሁ (ኤፌ. 1፡4)፤ ነገር ግን በዳንኩበት ምሽት ስለዚህ የማውቀው ምንም ነገር አልነበረም! ይህ የእግዚአብሔር ድንቅ ዘላለማዊ ዕቅድ ስውሩ ክፍል ነበር።

እግዚአብሔር ወልድን በተመለከተ ደግሞ፥ ስለ እኔ በመስቀል ላይ ሲሞት ድኜአለሁ። እርሱ የሞተው ለዓለም ሁሉ ኃጢአት ነው፤ ሆኖም ግን ዓለም በሙሉ አልዳነም። መንፈስ ቅዱስ የሚመጣው እዚህ ላይ ነው። መንፈስን በተመለከተ እኔ የዳንኩት ግንቦት 12 ቀን 1945 ዓ.ም. በወጣት ለክርስቶስ ጉባኤ ላይ ቢል ግሬሃም (ያኔ ወጣት ወንጌላዊ ነበሩ) ወንጌልን ሲሰብኩ በሰማሁ ጊዜ ነበር። ያኔ ነበር መንፈስ ቅዱስ ቃሉን ከልቤ ውስጥ ሲያዋህደው፥ ያመንሁትና እግዚአብሔርም ያዳነኝ።

ጳውሎስ የእግዚአብሔርን መንፈስ ቅዱስ አራት ዐበይት አገልግሎቶች አመልክቶአል።

መንፈስ በአማኞች ውስጥ ይኖራል (2፡12)። ኢየሱስ ክርስቶስን ባመንህበት በዚያች ቅጽበት፥ የእግዚአብሔር መንፈስ ወደ አካልህ ውስጥ በመግባት ቤተ መቅደሱ አድርጎታል (1ኛ ቆሮ. 6፡19–20)። እርሱም ወደ ክርስቶስ አካል ውስጥ አጠመቀህ (አንድ አደረገህ) (1ኛ ቆሮ. 12፡13)። አትሞሃል (ኤፌ. 1፡13–14) ደግሞም ከአንተ ጋር ይኖራል (ዮሐ. 14፡16)። እርሱ ለአንተ የእግዚአብሔር ስጦታ ነው።

መንፈስ ቅዱስ የአርነት መንፈስ ነው (2ኛ ቆሮ. 3፡17)። ከዚህ ዓለም ተጠርተን ስለተለየን እና የዓለም ንብረት መሆናችን ስላከተመ (ዮሐ. 17፡14፥16) «የዓለምን መንፈስ» አልተቀበልንም። ከሰይጣን ሥልጣን እና ከእርሱ ሥርዓተ ዓለም ሥር መሆናችን አብቅቷል።

«እንደገና ለፍርሃት የባርነት መንፈስን አልተቀበልንም» (ሮሜ 8፡15)። *መንፈስ ቅዱስ* በፍቅር ያገለግለናል እናም አብን ለእኛ እውን ያደርግልናል። ይህ ከ 2ኛ ጢሞቴዎስ 1፡7 ጋር ይያያዛል– «እግዚአብሔር የኃይል እና የፍቅር ራስንም የመግዛት መንፈስ እንጂ የፍርሃት መንፈስ አልሰጠንምና» (2ኛ ጢሞ. 1፡7)። *መንፈስ* በውስጣችን ስለሚኖር ምን ዓይነት መንፈሳዊ ሀብት ነው የያዝነው!

መንፈስ ይመረምራል (2፡10–11)። በአንተ ውስጥ ምን እየተካሄደ እንዳለ እኔ ላውቅ አልችልም፤ ነገር ግን በአንተ ውስጥ ያለው የሰው (ሰብአዊ) *መንፈስ* ያውቃል። በሆነ ሁኔታ ወደ እግዚአብሔር ማንነት ውስጥ እስካልገባሁ ድረስ «የእግዚአብሔርን ጥልቅ ነገሮች» ማወቅ አልችልም። ይህን እኔ ማድረግ አልችልም እግዚአብሔር ግን በመንፈሱ ወደ ስብዕናዬ ገብቷል። በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት እያንዳንዱ አማኝ የእግዚአብሔር ሕይወት ተካፋይ ይሆናል።

መንፈስ ቅዱስ «የእግዚአብሔርን ጥልቅ ነገሮች» ያውቃል፤ ደግሞም ለእኛ ይገልጽልናል። ቁጥር 10 ላይ «የእግዚአብሔር ጥልቅ ነገሮች» የሚለው «እግዚአብሔር ለሚወዳቸው ያዘጋጀው» (ቁ. 9) በሚል የተገለጸ ሌላኛው አባባል ነው። እግዚአብሔር በእኛ ያቀደውን የጸጋውን በረከት ሁሉ *ዛሬውኑ* እንድናውቅ ይፈልጋል።

መንፈስ ያስተምራል (2፡13)። ኢየሱስ *መንፈስ* እንደሚያስተምረን (ዮሐ. 14፡26) እና ወደ እውነት እንደሚመራን (16፡13) ተስፋ ሰጥቶአል። ነገር ግን እዚህ ላይ ያለውን ቅደም ተከተል በጥንቃቄ ልብ ልንል ይገባል። *መንፈስ* ጳውሎስን ከቃሉ አስተማረው፤ ከዚያም ጳውሎስ አማኞችን አስተማራቸው። የእግዚአብሔር እውነት የሚገኘው በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ ነው። እነዚህ *መንፈሳዊ* እውነቶች ደግሞ ልዩ በሆኑ *ቃላት* ውስጥ እንደተሰጡ ማስተዋሉ በጣም ተፈላጊ ነው። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የእግዚአብሔር *መንፈስ* ካረፈባቸው አሳቦች በላይም የእግዚአብሔር *መንፈስ* ያረፈባቸውን *ቃላትም* እናገኛለን። «የሰጠኸኝን ቃል ሰጥቻቸዋለሁና» (ዮሐ. 17፡8)።

አራቱ ልጆቻችን እያንዳንዳቸው የተለያዩ *ሙያዎች* አሉአቸው። *መጋቢ*፥ ነርስ፥ ኤሌክትሮኒክ ዲዛይነር እና በአንድ የንግድ ድርጅት ውስጥ ጸሐፊ። እያንዳንዳቸው ስኬታማ ለመሆን የተለዩ ቃላትን መማር ነበረባቸው። በደንብ የምረዳው *መጋቢውን* ብቻ ነው።

ስኬታማ ክርስቲያን የመንፈስን ቃላት በመማር ይጠቀምባቸዋል። መጽደቅን፥ መቀደስን፥ ልጅ መሆንን፥ ሞገስ ማግኘትን፥ መመረጥን፥ በኃይል መሞላትን እና የመሳሰሉትን ትርጓሜአቸውን ያውቃል። የእግዚአብሔርን ቃላት በማወቅ የእግዚአብሔርን ቃል እና ለሕይወታችን ያለውን ፈቃዱን ወደ ማወቅ እንሸጋገራለን። የምሕንድስና ተማሪ የኬሚስትሪ፥ የፊዚክስ ወይም የኤሌክትሮኒክስ ቴክኒካዊ ቃላትን የሚያውቅ ከሆነ፥ በመንፈስ የተማሩ ክርስቲያኖች የክርስቲያናዊ እውነትን ቃላት ለመያዝ ለምን ይከብዳቸዋል?

እንዲህም ሆኖ የቤተ ክርስቲያን አባላት፥ «ዶክትሪን አታስተምር። የሚያበረታቱንን ልብ አሟሟቂ ስብከቶችን ብቻ ስጠን!» ሲሉ እሰማለሁ። በምን ላይ የተመሠረቱ ስብከቶችን? በዶክትሪን ላይ ካልተመሠረቱ ምንም ፋይዳ አይሰጡም! «ዶክትሪን እኮ ድንዛዜ ነው» በማለት ሰዎች ያማርራሉ። በመጽሐፍ ቅዱስ አቀራረብ ሆኖ ከቀረበ ይህ አይከሰትም። ለእኔ ዶክትሪን አስደሳች ነው! መጽሐፍ ቅዱስን ለማጥናት መቻል እና «የእግዚአብሔርን ጥልቅ ነገሮች» (1ኛ ቆሮ. 2፡10) መንፈስ እንዲያስተምረን መፍቀድ ምንኛ አርኪ ነው!

መንፈስ አማኙን የሚያስተምረው እንዴት ነው? «መንፈሳዊ ነገሮችን ከመንፈሳዊው ጋር» ያነጻጽራል። ምን እንዳስተማረን ያስታውሰናል (ዮሐ. 14፡26)፥ ያንን እውነት ከአዲስ ነገር ጋር ያነጻጽራል፤ ከዚያም ወደ አዲስ እውነት እና የአሮጌው እውነት አዲስ አጠቃቀም ይመራናል። ከመጽሐፍ ቅዱስ ገጾች ፊት ቁሞ ብሎ መንፈስ የእግዚአብሔርን እውነት እንዲገልጥ ማድረግ ምንኛ ደስ ይላል? ችግሩ ብዙ ክርስቲያኖች እንዲህ ያለውን ፀጥተኛ ጥሞና ለማድረግ በጣም ሥራ ይበዛባቸዋል። እንዴት ያለ ብልጽግና ነው የሚያጡት!

መንፈስ ቅዱስ «ከመዝገቡ አዲሱንና አሮጌውን የሚያወጣ ባለቤትን ይመስላል» (ማቴ. 13፡52)። አዲሱ ሁልጊዜ የሚወጣው ከአሮጌው ሲሆን አሮጌውን የበለጠ እንድንረዳ ያግዘናል። አንደኛውን የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍል ከሌላው ጋር በምናነጻጽርበት ጊዜ እግዚአብሔር አሮጌዎቹን ጠልቀን የምንገባበትን አዲስ ብልጭታ ይሰጠናል። ኢየሱስ ክርስቶስ ትምህርቱን የመሠረተው በብሉይ ኪዳን ላይ ነበር፤ ሆኖም ግን ያስተማረው ነገር በጣም ወቅታዊና አስደሳች በመሆኑ ሕዝቡ በትምህርቱ በጣም ተደነቁ።

በየዕለቱ ቃል ለማንበብና ጥሞና ለማድረግ ጊዜ እንድትመድብ ላሳስብህ እወዳለሁ። በንባብህ የማይዛባ መርሐ ግብርን በመከተል ለመጸለይ፥ ለማሰብ እና ጥሞና ለማድረግ ጊዜ ውሰድ። የእግዚአብሔር

መንፈስ ቃሉን እንዲመረምርና እንዲያስተምርህ ፍቀድለት። መሠረታዊ የመጽሐፍ ቅዱስ ዶክትሪን ጥናትና ተዛምዶ ሕይወትህን ሊለውጥ ይችላል።

መንፈስ አማኙን ያነለምሰዋል (2፡14–16)። እዚህ ላይ የቀረበው ንጽጽር በዳነ ሰው («መንፈሳዊ» በተባለው ምክንያቱም መንፈስ በውስጡ ስለሚኖር) ና ባልዳነ ሰው («ተፈጥሮአዊ» በተባለው– ምክንያቱም መንፈስ በውስጡ ስለሌለ) መካከል ነው። በ 3፡1–4 ላይ፥ ጳውሎስ ሦስተኛ ዓይነት ሰውን ያስተዋውቃል፤ «ሥጋዊ ሰው»። ይህ ያላደገ ክርስቲያን ነው፤ ይህ ሰው በሕፃንነት ደረጃ የሚኖር ነው ምክንያቱም ቃሉን ስለማይመገብ አያድግም።

በአንድ ወቅት፥ እያንዳንዱ ክርስቲያን የተፈጥሮ ነገሮችን ብቻ የሚያደርግ «ተፈጥሮአዊ ሰው» ነበር። አዳኝን ባመንን ጊዜ፥ መንፈስ ሲገባብን ወደ መንፈሳዊነት ተሸጋገርን። ከዚህም የተነሣ በመንፈስ ዓለም መኖርን ቻልን። *ከዚያ በኋላ ማደግ ነበረብን!* ያልዳነ ሰው ስለማያምናቸው ና ስለማይረዳቸው የመንፈስን ነገሮች ሊቀበል አይችልም። ነገር ግን ክርስቲያን ዕለት ተዕለት የመንፈስን ነገሮች ስለሚቀበል፥ ያድጋል ይጎለምሳልም።

ከብስለት ምልክቶች አንዱ የመመርመር ብቃት ነው– ይህም ከገጻዊው ሕይወት ወደ ውስጥ በመዝለቅ ነገሮችን ባሉበት ደረጃ በትክክል የማየት ችሎታ ነው። ያልዳኑ ሰዎች የሚጓዙት በማየት ስለሆነ ምንም የሚታይ ነገር ያጣሉ። በመንፈሳዊ ነገር የታወሩ ናቸው። በሳሉ ክርስቲያን በመንፈሳዊ እውቀቱ ያድጋል እናም (በመንፈስ እርዳታ) የእግዚአብሔርን ፈቃድ ና አሳብ በበለጠ የማወቅን ችሎታ ያዳብራል። ቆሮንቶሳውያን ይህ እውቀት ይጎድላቸው ነበር። በመንፈሳዊ ነገር ምንም እውቀት አልነበራቸውም።

«የክርስቶስ ልብ አለን» ማለት የማንሳሳት ና በሌሎች ሰዎች ሕይወት የእግዚአብሔርን ቦታ እንተካለን ማለት አይደለም። ማንም እግዚአብሔርን አያዝዝም! (ጳውሎስ ኢሳይያስ 40፡13ን ጠቅሷል። ሮሜ 11፡33–36 በተጨማሪ ተመልከት።) «የክርስቶስ ልብ አለን» ማለት ሕይወትን ከአዳኙ እይታ አቅጣጫ መመልከት፥ የእርሱን ፍላጎቶችና እሴቶች በልብ ማኖር ማለት ነው። እንደ ዓለም ሳይሆን እግዚአብሔር እንደሚያስብ ማሰብ ማለት ነው።

ያልዳነው ሰው ክርስቲያኑን ሊረዳ አይችልም፤ የሚኖሩት በሁለት በተለያዩ ዓለማት ነው። ነገር ግን ክርስቲያኑ ያልዳነውን ሰው ይረዳዋል። ቁጥር 15 ያልዳኑ ሰዎች በአማኙ ሕይወት ውስጥ ነቀፋን አያዩም ማለትን አያመለክትም (ብዙ ጊዜ ያዩታል)። ነገር ግን ያልዳነው

ሰው የክርስቲያኑ ሕይወት ምን እንደሆነ ወደ ሙሉ መረዳት ሊዘልቅ አይችልም ማለት ነው። እኔ አዲሱን የአሜሪካን ስታንዳርድ መጽሐፍ ቅዱስ ትርጉም እወዳለሁ፡— «ነገር ግን መንፈሳዊ የሆነ ሰው የሁሉንም ነገር ዋጋ ይተምናል፥ እርሱ ራሱ ግን በማንም አይታመንም»። «በማንም» የሚለው ቃል ሌሎች ክርስቲያኖችንም የሚጠቀልል ነው። በእግዚአብሔር ሰዎች ሕይወት ላይ መንፈሳዊ አምባገነን እንዳንሆን በጣም መጠንቀቅ አለብን (2ኛ ቆሮ. 1፡24)።

የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች በመንፈስ ተአምራዊ ስጦታዎች ስለተሸፈኑ መሠረታዊውን የመንፈስ አገልግሎት ችላ ይሉት ነበር። በመንፈስ ላይ በነበራቸው አጽንኦት ምክንያትም አብን ና ወልድን ችላ ይሉአቸው ነበር።

ሁሉንም መጥነው የሚይዙ የተባረኩ ናቸው! ደግሞም «የእግዚአብሔርን ምክር ሁሉ» የሚረዱ ና የሚያካፍሉት የተባረኩ ናቸው (የሐዋ. 20፡27)።

ስለ አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን. . .

ጠቢብ ሁን

1ኛ ቆሮንቶስ 3

ብሪታኒያዊው የመጽሐፍ ቅዱስ አስተማሪ ዶክተር ጂ. ካምቤል ሞርጋን አራት ወንድ ልጆች ነበሯቸው፤ አራቱም ወንጌል አገልጋዮች ሆኑ። አንዱ ሰው ከልጅ ልጆቻቸው አንዱን እርሱም የወንጌል አገልጋይ ይሆን እንደሆነ ሲጠይቀው፥ «የለም፥ እኔ ለኑሮዬ ለመሥራት ነው ዕቅዴ» በማለት መለሰለት።

አንድ መጋቢ ማድረግ የሚጠበቅበት ምንድን ነው? «የወንጌል አገልግሎት ሥራ በእርግጥ ምንድን ነው»? ይህን ካላወቅን የወንጌል አገልጋዩን ሥራ ከቶውንም መገምገም አንችልም። በአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ከዚህ የበለጠ በርካታ ችግሮችን የሚፈጥር ሌላ ጉዳይ ምናልባት አይኖርም፥ መጋቢውና የቤተ ክርስቲያን መሪዎች በእርግጥ ሥራቸውን እየሠሩ እንዳሉ የምናውቀው እንዴት ነው?

ጳውሎስ በዚህ ምዕራፍ ሦስት የቤተ ክርስቲያን ምስሎችን ይሥላል። እነዚህኑ ምስሎች በመጠቀም የወንጌል አገልግሎት ምን መፈጸም እንደሚገባው አመልክቶአል። ቤተ ክርስቲያን *ቤተሰብ* ናት እናም ዓላማዋ *አድገት* ነው (3፡1–4)። ቤተ ክርስቲያን *ማሣ* ናት እናም ዓላማዋ *ብዛት* ነው (3፡5–9)። ቤተ ክርስቲያን *ቤተ መቅደስ* ናት እናም ዓላማዋ *ጥራት* ነው (3፡9–23)።

ቤተሰብ –በብስለት ማደግ (1ኛ ቆሮ. 3፡1–4)

ጳውሎስ በዓለም ላይ ሁለት ዓይነት ሰዎች እንዳሉ ቀደም ሲል ገልጾአል– ተፈጥሮአዊ (ያልዳነ) እና መንፈሳዊ (የዳነ)። አሁን ደግሞ ሁለት ዓይነት የዳኑ ሰዎች እንዳሉ ያብራራል – በሳልና ጨቅላ (ሥጋዊ)። ክርስቲያን የሚያድገው መንፈስ ቃሉን በመመገብ እንዲያስተምረው ሲፈቅድ ነው። ጨቅላው ክርስቲያን የሚኖረው ለሥጋዊ ነገሮች ስለሆነ ለመንፈሳዊ ነገሮች ያለው ፍላጎት አነስተኛ ነው። በእርግጥ አንዳንድ ክርስቲያኖች የዳኑት ቅርብ ጊዜ ስለሆነ ጨቅላ ናቸው። ነገር ግን ጳውሎስ እዚህ ላይ የሚናገረው ስለ እነዚህ አይደለም።

ጳውሎስ ይህንን ቤተሰብ ወደ ሕልውና ያመጣ «መንፈሳዊ አባት» ነው (4፡15)። በቆሮንቶስ ባገለገለባቸው 18 ወራት፥ ጳውሎስ መንፈሳዊ ልጆቹን በመመገብና በእምነት እንዲያድጉ በመርዳት ጥሮአል። በሰብአዊ ቤተሰብ ውስጥ ያለ አዲስ ሕፃን እንዲያድግ እና እንዲጠነክር ሁሉም ሰው እንደሚያግዝ ሁሉ –በእግዚአብሔር ቤተሰብ መንፈሳዊ ብስለት እንዲመጣ ማበረታታት ይገባናል።

የብስለት ምልክቶች ምንድን ናቸው? አንደኛው መንገድ፥ በሳል ሰውን በሚመገበው ምግብ ማወቅ ትችላለህ። ይህን ምዕራፍ በምንጽፍበት ጊዜ ወንድ የልጅ ልጃችንና ሴት የልጅ ልጃችን ሲያድጉ እየተከታተልን ነበር። ቤኪን ገና እናቷ እያጠገበቻት ናት፥ ዮናታን ግን አሁን በጠረጴዛው አጠገብ ተቀምጦ ትንሿን መጠጫውን እና የመመገቢያ መሣሪያዎቹን ይዞ በመውተርተር ይሞካክራል። ልጆች እያደጉ በሄዱ ቁጥር፥ የተለያዩ ምግቦች መመገብ ይማራሉ። ከወተት ወደ ሥጋ (የጳውሎስን ቃላት ልጠቀምና) ይሸጋገራሉ።

ልዩነቱ ምንድን ነው? ተለምዶአዊ ምላሽ «ወተት» በቃሉ ውስጥ ያሉትን ቀላል ነገሮች ሲወክል፥ «ሥጋ» ደግሞ ጠንካራ ዶክትሪንን ይወክላል። እኔ ግን በዚህ ተለምዶአዊ አገላለጽ አልስማማም፤ ማስረጃዬ ደግሞ ዕብራውያን 5፡10–14 ነው። ምንባቡ «ወተት» ኢየሱስ ክርስቶስ በምድር እያለ ያደረጋቸውን እንደሚወክል፥ «ሥጋ» ደግሞ አሁን በመንግሥተ ሰማይ ሆኖ የሚያደርገውን እንደሚወክል የሚያስተምር ይመስላል። የዕብራውያን ጸሐፊ የአሁኑን የኢየሱስ ክርስቶስ ሰማያዊ ክህነት ለማስተማር የፈለገ ሲሆን አንባቢያኑ ግን በጣም ጨቅላ ከመሆናቸው የተነሣ ሊያደርገው አልቻለም (ዕብ. 6፡1–4ን ተመልከት)።

የእግዚአብሔር ቃል መንፈሳዊ ምግባችን ነው – ወተት (1ኛ ጴጥ. 2፡2)፥ እንጀራ (ማቴ. 4፡4)፥ ሥጋ (ዕብ. 5፡11–14) እና ማርም ጭምር [መዝ. (118)፡103] ነው። የውጪኛው ሰው በሰውነቱ ጤናማ እንዲሆን የተመጣጠነ ምግብ እንደሚያስፈልገው ሁሉ፥ የውስጠኛውም ሰው የተመጣጠነ መንፈሳዊ ምግብ ያስፈልገዋል። ሕፃን በወተት ይጀምራል፤ ነገር ግን ባደገና ጥርሶቹም በጎለበቱ መጠን ጠንካራ ምግብ ያስፈልገዋል።

የአንድ አማኝን መንፈሳዊ ብስለት ወይም ጨቅላነት ለማወቅ አስቸጋሪ አይደለም፤ የሚጠይቀው ምን ዓይነት «ምግብ» እንደሚወድ ማወቅን ነው። ጨቅላው አማኝ ክርስቶስ አሁን በሰማይ ስላለው አገልግሎት የሚያውቀው ጥቂት ነው። በምድር ስለነበረው የጌታችን ሕይወት እና አገልግሎት ሐቆችን ያውቃል፤ ነገር ግን አሁን በሰማይ

ስላለው አገልግሎት ሞብጦኝን አያውቅም። የሚኖረው «በመጽሐፍ ቅዱስ ታሪኮች» እንጂ በመጽሐፍ ቅዱስ ዶክትሪኖች አይደለም። የ 1ኛ ቆሮ. 2፡6–7 አስተውሎት የለውም።

በዝውውር አገልግሎቴ በመቶዎች ለሚቆጠሩ አብያተ ክርስቲያናት እና ኮንፈረንሶች ሰብኬአለሁ። በእነዚህ ጊዜያት ለመዝናናት ሳይሆን አብርሆትን ለማግኘት ና ለመታነጽ ፍላጎት ለነበራቸው ምእመናን ምስጋናዬ ሁሌም ከፍ ያለ ነበር። ለጠፉት ወንጌልን መስበካችን አስፈላጊ ነው፤ ነገር ግን ለዳኑትም ደግሞ ወንጌልን *መተርጎማችን* እኩል አስፈላጊ ነው። አዲስ ኪዳን እንዳለ የወንጌል ትርጉም ና ተዛምዶ ነው። ለምሳሌ ጳውሎስ የሮሜን መልእክት የጻፈው ሮማውያን እንዴት መዳን እንዳለባቸው ለመንገር አልነበረም– ምክንያቱም እነርሱ የዳኑ ቅዱሳን ነበሩ። ደኅንነታቸው በመሠረቱ ምን እንደሚያካትት ለመግለጽ ጻፈላቸው። ይህ «የእግዚአብሔር ጥልቅ ነገሮች» በዕለታዊ ኑሮም እንዴት እንደሚተገበሩ ማብራሪያ ነበር።

ብስለትን ማወቂያ ሌላም መንገድ አለ፤ በሳል ክርስቲያን ፍቅርን ይለማመዳል፤ ከሌሎችም ጋር መግባባትን ይፈልጋል። ጨቅላዎች ግን አለመስማማትና ኩርፊያ ይቀናቸዋል፤ በተራ ነገርም ስሜታዊነት ያጠቃቸዋል። ጨቅላዎች ብዙ ጊዜ ራሳቸውን ከጀግኖች፥ የስፖርት ጀግኖችም ይሁኑ የፊልም ጀግኖች፥ ጋር ማዛመድ ያምራቸዋል። በቆሮንቶስ የነበሩ «ጨቅላዎችም»፥ ታላቁ ሰባኪ የትኛው ነው– ጳውሎስ፥አጵሎስ፥ ወይስ ጴጥሮስ በማለት ይፋተጉ ነበር። በመጫወቻ ስፍራ ያሉ ሕፃናት ሥራ ይመስል ነበር – «አባቴ አባትህን ያሸንፋል! አባቴ ከአባትህ ይበልጥ ሀብታም ነው!»

መንፈሳዊ እውቀት የሌላቸው ጨቅላ ክርስቲያኖች በቤተ ክርስቲያን የመሪነትን ስፍራ ሲቆናጠጡ አደጋ ይከሰታል። ከአንድ በላይ የሆኑ ልባቸው የተሰበረባቸው *መጋቢዎች*፥ ንግግራቸው ተራራ ኑሮአቸው (ሕይወታቸው) ግን ተራ የሆኑ የቤተ ክርስቲያን ሽማግሌዎችን ምን እናድርጋቸው! ሲሉ በጽሑፍ ወይም በስልክ ይጠይቃሉ። (እንደ እውነቱ ከሆነ አንዳንዴ ያልበሰለ *መጋቢ* ሲያጋጥም፥ ምን እናድርግ ብለው የሚጠይቁት *ሽማግሌዎች [የቤተ ክርስቲያን ሹማምንት]* ናቸው ማለት አለብኝ!)

የመጋቢ ሥራ ቤተ ክርስቲያን በመንፈሳዊ ነገር እንድታድግ በጌታም እንድትጠነክር *መርዳት* ነው። ይህ ደግሞ የሚሆነው በማያቋርጥ፥ በተመጣጠነ የቃሉ አገልግሎት ነው። ኤፌሶን 4፡1–16 ይህ ጉዳይ እንዴት እንደሚከናወን ያብራራል። ይኸውም እያንዳንዱ የአካል ክፍል የራሱን ድርሻ ማበርከት አስፈላጊው ስለመሆኑ ነው።

እግዚአብሔር መንፈሳዊ ስጦታዎችን ለሕዝቡ ያድላል፤ ከዚያም እነዚህን በስጦታ የበለጸጉ ሰዎች ቅዱሳንን እንዲያንጹ ለተለያዩ አብያተ ክርስቲያናት ይሰጣል። አማኞች በሚያድጉበት ጊዜ ቤተ ክርስቲያንን ያንጹአታል።

ጳውሎስ ስለ መንፈሳዊ ስጦታዎች በ 1ኛ ቆሮ. 12–14 ብዙ ይናገራል፤ ይሁን እንጂ የሚከተለው አሁን እዚሁ መነገር ይገባዋል። የበለጸ ክርስቲያን ስጦታዎቹን የማነጫ መሣሪያ አድርጎ ይጠቀምባቸዋል፤ ጨቅላው አማኝ ግን ስጦታዎቹን እንደ መጫወቻ አሻንጉሊቶች ወይም እንደ መመጻደቂያ ሽልማት አድርጎ ይጠቀምባቸዋል። አብዛኛዎቹ የቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን አባላት በስጦታዎቻቸው «መመጻደቅ» ይወድዱ ነበር፤ ነገር ግን አንዳቸው ሌላውን ለማገልገል ና ቤተ ክርስቲያንን ለማነጽ ፍላጎት አልነበራቸውም።

የወንጌል አገልግሎት ዓላማው ምንድን ነው? ልጆቹ በእምነት እንዲጠነክሩ ና የበለጠ ኢየሱስን እንዲመስሉ፥ የእግዚአብሔርን ቤተሰብ ማፍቀር፥ መመገብ፥ እና መግራትን ያካትታል።

ማሣው –ብዛት (1ኛ ቆሮ. 3፡5–9)

ጳውሎስ የእርሻ ምሳሌዎችን ይወድድ ነበር እናም ብዙ ጊዜ በደብዳቤዎቹ ይጠቀምባቸዋል። «እናንተ የእግዚአብሔር እርሻዎች ናችሁ» ማለት፥ «እናንተ የእግዚአብሔር የተዘጋጀ ማሣ ናችሁ፥ የእግዚአብሔር የአትክልት ስፍራ ናችሁ» ማለት ነው። በዘሪው ምሳሌ ላይ፥ ኢየሱስ የሰውን ልብ ከመሬት፥ ዘሩን ደግሞ ከእግዚአብሔር ቃል ጋር አነጻጽሮታል (ማቴ. 13፡1–9፥ 18–23)። ጳውሎስ ይህን ግሳዊ ምሳሌ ወስዶ የጋራ አደረገው፥ አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ፍሬ ማፍራት የሚገባት ማሣ ናት። የወንጌል አገልግሎት ሥራ መሬቱን ማዘጋጀት፥ ዘርን መዝራት፥ ቡቃያውን ውኃ ማጠጣት፥ እና ፍሬውን መሰብሰብ ነው።

ይህ የ «ማሣነት» የቤተ ክርስቲያን ምስል ለቆሮንቶስ ልዩ ችግር ተግባራዊ የሚሆነው እንዴት ነው? በመጀመሪያ ደረጃ አጽንኦቱ መደረግ ያለበት በሠራተኞቹ ላይ ሳይሆን *በእግዚአብሔር* ላይ ነው። ጳውሎስ ና አጵሎስ የተመደበላቸውን ሥራ የሚሠሩ አገልጋዮች ብቻ ነበሩ። ለልፋታቸው ሕይወትን የሰጠው እግዚአብሔር ነበር። የአማኞቹ እምነትም እንኳ የእግዚአብሔር ስጦታ ነው (ቁ. 5)። አትኩሮትን በአገልጋዮቹ ላይ ማድረግ ስሕተት ነበር። ይልቅ የበረከት ሁሉ ምንጭ ወደሆነው ወደ መከሩ ጌታ ተመልከት።

በዚህ አንቀጽ ብዛት ወይም እድገት ላይ የተደረገውን አጽንኦት ልብ በል። ለምን ሰባኪያንን ወይም ስታቲስቲኮችን እናወዳድራለን? የእድገቱ መንስኤ እግዚአብሔር ነው፤ ለዚህ ማንም ክብርን ሊቀበል አይችልም። በተጨማሪም፥ ማንም ሁሉንም ተፈላጊ ሥራዎች መሥራት አይችልም። ጳውሎስ ዘሩን ዘራው፥ አጵሎስ ውኃ አጠጣው፥ ነገር ግን ያሳደገው እግዚአብሔር ብቻ ነበር (ቁ. 6)።

ከዚህ ምሳሌ ሦስት ዐበይት ትምህርቶች ይመነጫሉ።

የመጀመሪያው፥ የወንጌል አገልግሎት ፈርጀ ብዙነት። አንዱ ሠራተኛ መሬቱን ያርሳል፥ ሌላኛው ዘሩን ይዘራል፥ ሦስተኛው ዘሩን ውኃ ያጠጣዋል። ጊዜ እያለፈ ሲሄድ፥ ቡቃያው ያድጋል፥ ፍሬው ይደርሳል፥ ሌሎች ሠራተኞች ደግሞ መከሩን በመሰብሰብ ይደሰቱበታል። ይህ በፈርጀ ብዙነት ላይ የተደረገው አጽንኦት ጳውሎስ ቤተ ክርስቲያንን ብዙ ብልቶች ካሉት አካል ጋር በሚያነጻጽርበት ጊዜ ይነሣል።

ሁለተኛ፥ የዓላማ አንድነት። አንድ ሰው ምንም ዓይነት ሥራ ለጌታ ይሥራ፥ የመከሩ ተካፋይ ነው። «የሚተክልና የሚያጠጣ አንድ ናቸው» (ቁ.8)። ጳውሎስ፥ አጵሎስና ጴጥሮስ እርስ በርስ አይወዳደሩም ነበር። በዚህ ፈንታ እያንዳንዱ ሰው በኢየሱስ ክርስቶስ ጌትነት ሥር የተመደበለትን ሥራ ይሠራ ነበር። ምንም እንኳ የአገልግሎት ፈርጀ ብዙነት ቢኖርም፥ የዓላማ አንድነት አለ፤ ደግሞም የመንፈስ አንድነትም ሊኖር ይገባል።

ሦስተኛ፥ የትሕትና አስፈላጊነት። መከሩ እንዲደርስ የሚያደርጉት ሰብአዊ ሠራተኞች ሳይሆኑ የመከሩ ጌታ ነው። «እግዚአብሔር ያሳድግ ነበር. . . የሚያሳድግ እግዚአብሔር» (ቁ. 6–7)። እግዚአብሔር ሰዎች በምድር የእርሱ አገልጋዮች እንዲሆኑ መወሰኑ የተረጋገጠ ነው፤ ሆኖም ግን የእነርሱ ጥረት ያለ እግዚአብሔር በረከት ውድቀት ነው። ቆሮንቶሳውያን በቤተ ክርስቲያናቸው ይኮሩ ነበር፤ በጉባኤው ያሉ ልዩ ልዩ ቡድኖች በመሪዎቻቸው ይመኩ ነበር። ይህ በትዕቢት «የመነፋት» ዝንባሌ እግዚአብሔር ክብርን እንዳይቀዳጅ ይከላከል ስለነበር ቤተ ክርስቲያንን ከፋፍሎአታል።

ኢየሱስም በዮሐንስ 4፡34–38 በተዘገበው ይኸንኑ አሳብ ተናግሮአል። ዘሪና መከር ሰብሳቢ አንድ ላይ የሚሠሩ ብቻ ሳይሆኑ፥ ነገር ግን በአንድነት የሚደሰቱ እና የየድርሻቸውን ዋጋ የሚቀበሉ ናቸው። የብቻ አገልግሎት የሚባል ነገር የለም፤ ምክንያቱም እያንዳንዱ ሠራተኛ በሌሎቹ ሥራ ውስጥ መግባቱ ስለማይቀር ነው። እኔ ፍጹም እንግዶች የሆኑ ሰዎችን ወደ ክርስቶስ የመምራት ዕድል

ገጥሞኝ ያውቃል፤ ነገር ግን ሌሎች ዘሩን ዘርተው በፍቅራቸውና በጸሎታቸው አጠጥተውታል።

«እያንዳንዱ እንደ ራሱ ድካም መጠን የራሱን ደመወዝ ይቀበላል» (1ኛ ቆሮ. 3፡8)። ሰዎች አላስፈላጊ አድርገው የሚቆጥሩትን አገልግሎታችንን እግዚአብሔር ታላቅ አድርጎ ይቆጥረዋል። ዋጋችን የሰዎች ውዳሴ ሳይሆን የመከሩ ጌታ «ጎሽታ» ሊሆን ይገባዋል።

እግዚአብሔር ማሣው እንዲያድግ ይፈልጋል። እያንዳንዱ አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን የመንፈስ ፍሬ (ገላ. 5፡22-23)፥ ቅድስና (ሮሜ 6፡22)፥ ድሆችን መርዳት (ሮሜ 15፡26)፥ በጎ ሥራ (ቆላ. 1፡10)፥ ለእግዚአብሔር ምስጋና መሠዋት (ዕብ. 13፡15)፥ እና ነፍሳትን ማፍራት (ሮሜ 1፡13) እንዲኖራት እግዚአብሔር ይፈልጋል። ከመንፈሳዊ እድገት ጋር አብሮ የሚቆጠር አኃዛዊ እድገት መኖር አለበት። *አንድ ፍሬ በውስጡ ለብዙ ፍሬዎች የሚሆን ዘር ይይዛል።* የአገልግሎታችን ፍሬ እውነተኛ ከሆነ፥ በመጨረሻ ለእግዚአብሔር ክብር «ብዙ ፍሬ...» ያፈራል (ዮሐ. 15፡1-8)።

በአገልግሎት የተሰማሩ ሰዎች ለቤተ ክርስቲያን «መሬት» የማያቋርጥ ክብካቤ ማድረግ አለባቸው። አንድን መከር ለማግኘት በርትቶ መሥራትን ይጠይቃል። ሰነፉ ሰባኪ ወይም የሰንበት አስተማሪ ሰሎሞን በምሳሌ 24፡30-34 የጻፈውን ታካች ገበሬ ይመስላል። ሰይጣን አለመስማማትን፥ ውሸትን፥ እና ኃጢአትን ለመዝራት በመጣደፍ ላይ ነው፤ በመሆኑም መሬቱን በማዘጋጀት ና መልካሙን የእግዚአብሔር ቃል በመዝራት ሥራ የሚበዛብን መሆን አለብን።

ቤተ መቅደሱ- ጥራት (1ኛ ቆሮ. 3፡9-23)

የዚህ ምንባብ ተለምዶአዊ ገለጻ የክርስቲያን ሕይወትን ስለሚያንጽ ነገር ማውሳቱ ነው። ሁላችንም በክርስቶስ ላይ እናንጻለን፥ ነገር ግን አንዳንድ ሰዎች መልካም የሆኑ ቁሳቁሶችን፥ ሌሎች ደግሞ መናኛ ቁሳቁሶችን ለእነጻው ይጠቀማሉ። የምትጠቀመው ቁሳቁስ የምታገኘውን ዋጋ ይወስናል።

ይህ የዚህ ምንባብ ትክክለኛው *ተዛምዶ* ቢሆንም፥ መሠረታዊው ትርጓሜ ግን አይደለም። ጳውሎስ ያወሳ የነበረው የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ የሆነችውን የአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ስለማነጽ ነው። (ከ 6፡19-20 ባለው እንደተመለከተው እያንዳንዱ አማኝ የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ ነው፤ እዚህ ላይ ግን የሚታየው የአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ጉባኤ ነው። በኤፌ. 2፡19-22፥ እንዳለች ከእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ ጋር ተነጻጽራለች።) ጳውሎስ የሚያመለክተው አንድ ቀን

እግዚአብሔር ሥራችንን ከአጥቢያ ጉባኤ ጋር በማገናዘብ እንደሚፈርድ ነው። «የእያንዳንዱም ሥራ እንዴት መሆኑን እሳቱ ይፈትነዋል» (1ኛ ቆሮ. 3፡13)።

እግዚአብሔር በጥራት እንድናንጽ ተቆርቋሪነቱን ይገልጻል። ቤተ ክርስቲያን የሰባኪው ወይም የምእመናኑ አይደለችም። እርሷ *የእግዚአብሔር* ናት። «እናንተ የእግዚአብሔር ሕንፃ ናቸሁ» (ቁ.9)። አጥቢያ ቤተ ክርስቲያንን እግዚአብሔር እንደሚፈልገው ማነጽ ከፈለግን፥ የተወሰኑ ሁኔታዎችን ማሟላት አለብን።

በመጀመሪያ፥ በትክክለኛው መሠረት ላይ ማነጽ አለብን (3፡10–11)። ያ መሠረት ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ጳውሎስ ወደ ቆሮንቶስ በመጣ ጊዜ የተሰቀለውን ክርስቶስን ብቻ ለመስበክ ወሰነ (2፡1–2)። ዘለቄታ ያለውን ብቸኛ መሠረት ጣለ። ከ30 ዓመታት በሚያልፈው አገልግሎቴ፥ «አብያተ ክርስቲያናት» በታወቀ ሰባኪ፥ ወይም ልዩ በሆነ ዘዴ፥ ወይም ትክክል ነው ብለው ዓይናቸውን በጣሉበት ዶክትሪን ላይ ለማነጽ ሲጥሩ ተመልክቼአለሁ። ነገር ግን እነዚህ አገልግሎቶች አልዘለቁም። ቆሮንቶሳውያን ክርስቶስን ማክበር ሲገባቸው በግለሰቦች– በጳውሎስ፥ በጴጥሮስና በአጵሎስ ላይ ዓይናቸውን ጣሉ።

መሠረቱ የሚጣለው የኢየሱስ ክርስቶስን ወንጌል በማወጅ ነው። መሠረት የሕንፃው በጣም አስፈላጊ ክፍል ነው፥ ምክንያቱም ከላይ ለሚታነጸው አካል መጠኑን፥ ቅርጹንና ጥንካሬውን የሚወስነው እርሱ ስለሆነ ነው። አንድ አገልግሎት ለጊዜው የተሳካ ሊመስል ይችላል፤ ነገር ግን በክርስቶስ ላይ ካልተመሠረተ በመጨረሻ ይፍረከረክና ይጠፋል።

አሁን እያሰብሁ ያለሁት ስለ አንድ መጋቢ ነው። ይህ ሰው ቤተ ክርስቲያንን ለማነጽ ሲል ከመጽሐፍ ቅዱስ አገኘሁ ያለውን (እውነቱ ግን ከሌሎች መጻሕፍት ያነበበውን ነው) «አንድ ታላቅ እውነት» ለማራመድ ወሰነ። ለዚህ ላገኘው «እውነት የተሰጡትን» የያዘ አንድ ቡድን ከቤተ ክርስቲያን ገምሶ ይዞ ወጣ። ነገር ግን ይህ አዲሱ ቤተ ክርስቲያን ፍጹም መጽናት አልቻለም። አሁን ቡድኑ ብትንትኑ ስለ ወጣ መጋቢው ለዓላማው አማኝ የሆኑትን ለመሰብሰብ ከቤተ ክርስቲያን ወደ ቤተ ክርስቲያን ይንከራተታል። የገነባው በተሳሳተ መሠረት ላይ ነበረ!

ብር፥ ወርቅ፥ የከበሩ ድንጋዮች	እንጨት፥ ሣር፥ አገዳ
ዘላቂ	አላፊ፥ ጊዜያዊ
ውብ	ተራ፥ እንዲያውም አስቀያሚ
የከበረ/ውድ	ርካሽ
ለማግኘት ከባድ	በቀላሉ የሚገኝ

ሁለተኛ፥ በትክክለኞቹ ቁሳቁሶች ማነጽ አለብን (3፡12–17)። ሠንጠረዡ እንደሚያሳየው ጳውሎስ ሁለት ዓይነት ተቃራኒ ቁሳቁሶችን ይገልጻል።

ጳውሎስ በእነዚህ የቁሳቁሶች አመራረጡ ለማመልከት የፈለገው ምንድን ነው? ክርስቲያኖች የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ ለመሆን የሚገጣጠሙ «ሕያዋን ድንጋዮች» ስለሆኑ የሚናገረው ስለ *ሰዎች* አይደለም (1ኛ ጴጥ. 2፡5)። በግሌ እንደማምነው ጳውሎስ የሚያመለክተው ወደ *እግዚአብሔር ቃል ዶክትሪን* ነው። በዚህ ምዕራፍ እያንዳንዱ ክፍል፥ ቃሉ ለምልክትነት የተቀመጠው ጳውሎስ ለቤተ ክርስቲያን የሰጠውን ምስል በሚስማማ መልኩ ነው። ቃሉ ለቤተሰብ ምግብ፥ ለማኅ ዘር፥ ለሕንፃ ደግሞ የማነጫ ቁሳቁስ ነው።

የምሳሌ መጽሐፍ የእግዚአብሔር ቃል ጥበብን ሊፈለግ፥ ሊጠበቅ፥ እና በዕለታዊ ሕይወት ሥራ ላይ ሊውል እንደሚገባ ገንዘብ ያስቀምጠዋል። እነዚህን ምንባቦች አጢን፡–

> «ጥበብን የሚያገኝ ሰው ምስጉን ነው፥ ማስተዋልንም ገንዘቡ የሚያደርግ፤ በወርቅና በብር ከመነገድ ይልቅ በእርስዋ መነገድ ይሻላልና። ከቀይ ዕንቁም ትከብራለች» (3፡13–15)።

> «ልጄ ሆይ፥ ቃሌን ብትቀበል፥ ትእዛዜንም በአንተ ዘንድ ሸሽገህ ብትይዛት፥ ጆሮህ ጥበብን እንዲያደምጥ ታደርጋለህ፥ ልብህንም ወደ ማስተዋል ታዘነብላለህ። ረቂቅ እውቀትን ብትጠራት፥ ለማስተዋልም ድምፅህን ብታነሣ፥ እርስዋንም እንደ ብር ብትፈላልጋት፥ እርስዋንም እንደ ተቀበረ ገንዘብ ብትሻት፤ የዚያን ጊዜ እግዚአብሔርን መፍራት ታውቃለህ፥ የአምላክንም እውቀት ታገኛለህ» (2፡1–5)።

«ተግሣጼን እንጂ ብርን አትቀበሉ፥ ከምዝምዝ ወርቅም ይልቅ እውቀትን ተቀበሉ። ጥበብ ከቀይ ዕንቁ ትበልጣለችና፤ የከበረ ነገር ሁሉ አይተካከላትም» (8፡10–11)።

ጳውሎስ በእነዚህ ሦስት ምዕራፎች ስለ *ጥበብ* ያስተምር እንደነበር በምታስታውስበት ጊዜ፥ በቀላሉ ግንኙነቱን ማየት ትችላለህ። ቆሮንቶሳውያን በቃሉ ውስጥ ባለው የእግዚአብሔር ጥበብ ላይ *መመካት* ሲገባቸው ቤተ ክርስቲያናቸውን ለመገንባት ይሞክሩ የነበሩት በሰው ጥበብ፥ በዓለም ጥበብ አማካኝነት ነበር።

ይህ ለእኔ የሚገባኝ የቃሉ አገልጋዮች በቅዱሳት መጻሕፍት ውስጥ በጥልቀት ምሰው በመግባት ውድ የሆኑ ወርቅ፥ ብር እና ዕንቁዎችን በማውጣት እነዚህን እውነቶች በሕዝቡ ሕይወት ውስጥ መገንባት እንደሚገባቸው ነው። ዲ. ኤል. ሙዲ አማኞች ተገቢው አክብሮትና ትኩረት ሊሰጣቸው ይገባል የሚል አባባል ነበራቸው። እግዚአብሔር *ጥራትንም* ሆነ *ብዛትን* ይፈልጋል። ጳውሎስ ደግሞ ሁለቱንም መያዝ እንደሚቻል ግልጽ አድርጎአል። ታማኙ አገልጋይ በማሣው በመሥራት እድገቱን ማየት ይችላል። እንዲሁም በእግዚአብሔር ቃል በማነጽ ውበትን እና ዘላቂ በረከትን ማየት ይችላል።

የእግዚአብሔር ሕንጻ አንዱ ክፍል መሆን ጽኑ ነገር ነው። ርካሽ ቁሳቁሶችን በመጠቀም የእግዚአብሔርን ቤተመቅደስ «ካረከሰን»፥ እግዚአብሔር እንደሚያፈርሰን ቁ. 16–17 ያስጠነቅቀናል! ይህ ደግሞ የዘላለም ፍርድ ማለት አይደለም። ምክንያቱም ቁ. 15 እያንዳንዱ ሠራተኛ ምንም እንኳ ሽልማት ቢያጣም እንደሚድን ያረጋግጥልናል። ለእኔ እንደሚመስለኝ ጳውሎስ የሚለው እያንዳንዳችን *በገዛ ራሳችን ሕይወት የምንገነባውን* በቤተ ክርስቲያን ውስጥም እንደ ምንገነባ ነው። በሕንድ አገር ብዙ የሠራ ሚሲዮናዊ ኤሚ ካርማይክል «እኛ ከጠለቅነው ይበልጥ ሥራው የጠለቀ ሊሆን አይችልም» ይሉ ነበር። ስለዚህ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ዘላቂ የሆኑ እሴቶችን የማንገነባ ከሆነ መጨረሻችን ሕይወታችንን ማፈራረስ ነው። ለሰዎች በጣም ስኬታማ የሆንን ብንመስልም፥ ነገር ግን «ቀኑ ይገልጠዋል»፥ በመሆኑም በዚያን ዕለት አንዳንድ አገልጋዮች ከጭስ ጋር በንነው ይቀራሉ።

አገልግሎቶችን ማወዳደር አላዋቂነት ነው። ስለዚህ ጳውሎስ በቁጥር 4፡5 ላይ «ጊዜው ሳይደርስ አንዳች አትፍረዱ» በማለት ያስጠነቅቃል።

ወጣት አገልጋዮች ዶክተር ካምቤል ሞርጋንን የመድረክ አገልግሎታቸውን ስኬታማነት ምሥጢር ብዙ ጊዜ ጠይቀዋቸው ነበር። ሞርጋን እንዲህ ሲሉ መለሱ፥ «ሁል ጊዜም አንድ ነገር

እነግራቸዋለሁ– ሥራ በርትተህ ሥራ፤ እና እንደገና ሥራ!» ሞርጋን ከማለዳው 12 ሰዓት ጀምሮ ከመጽሐፍ ቅዱስ ሀብትን ለመማስ በጥናት ላይ ይሆን ነበር። እንጨት፥ ሣር እና አገዳን ከጓሮህ ስለምታገኝ ለመልቀም ብዙ ልፋት አይኖርብህም። ነገር ግን ወርቅን ብርን እና ዕንቁን ከፈለግህ *መማስ አለብህ*። ሰነፍ ሰባኪዎች እና የሰንበት ትምህርት ቤት አስተማሪዎች በኢየሱስ ክርስቶስ የፍርድ ወንበር ፊት ምላሽ የሚሰጡበት ብዙ ነገር አላቸው– እንደዚሁም ለራሳቸው ከማጥናት ና የግላቸው ከማድረግ ይልቅ የሌሎችን *ሥራ የሚሰርቁ* ሰባኪዎች ና አስተማሪዎች የሚጠብቃቸው አንድ ዓይነት ዕጣ ነው።

ሥስተኛ፥ ትክክለኛውን ዕቅድ ይዘን ማነጽ አለብን (3፥18–20)። አጥቢያ ቤተ ክርስቲያንን አንድን የንግድ ድርጅት እንደምታንቀሳቅስ አትመራውም ሲባል መስማት ለአንዳንድ የቤተ ክርስቲያን አባላት አስደንጋጭ ነው። ይህ ማለት ጥሩ የሆኑ የንግድ መርሆዎችን አንጠቀምም ማለት ሳይሆን፥ ነገር ግን አሠራሩ ፍጹም የተለየ መሆኑን ለመግለጽ ነው። ለዓለም የሚሠራ የዚህ ዓለም ጥበብ አለ፤ ነገር ግን ለቤተ ክርስቲያን አይሠራም።

ዓለም የምትመካው በማስታወቂያ፥ በክብር፥ በገንዘብ ና በታዋቂ ሰዎች አማካኝነት ሜና በመፍጠር ነው። ቤተ ክርስቲያን ግን በጸሎት፥ በመንፈስ ቅዱስ ኃይል፥ በትሕትና እና በመሥዋዕትነት ተደግፋ ትሠራለች። ዓለምን የምትኮርጅ ቤተ ክርስቲያን ለጊዜው ስኬታማ ልትመስል ትችላለች፤ ነገር ግን በዘላለማዊው የምታተርፈው አመድን ነው። በሐዋርያት ሥራ ውስጥ የተገለጸችው ቤተ ክርስቲያን ለዛሬ ዘመን አስፈላጊ የሚመስሉ «የስኬታማነት ምሥጢራት» አንዱም ንብረት አልነበራቸውም፤ በመንግሥት በኩል የሚያደርጉት ተጽዕኖ አልነበረም፤ ገንዘብ አልነበራቸውም («ብርና ወርቅ የለኝም» ብሏል ጴጥሮስ)፤ መሪዎቻቸው በታወቁ ትምህርት ቤቶች ያገኙት ልዩ ትምህርት ያልነበራቸው ተራ ሰዎች ነበሩ፤ ተሳታፊ ለማግኘት ያካሄዱት ውድድር አልነበራቸውም፤ ታዋቂ ሰዎችን አማካሪ አላደረጉም፤ ይህ ሁሉ ሆኖ ዓለምን ገለባበጡት!

እግዚአብሔር ለእያንዳንዱ አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን የተለየ ዕቅድ አለው (ራእይ. 2፥12–13)። እያንዳንዱ መጋቢ እና የቤተ ክርስቲያን መሪ ለሚያስፈልገው ጥበብ የእግዚአብሔርን ልብ መሻት አለበት። ቁጥር 19 የሰው ጥበብ ባለቤቱን እንደሚያጠምድ (ከኢዮብ 5 .3 የተወሰደ ጥቅስ) ያስጠነቅቃል፤ ቁጥር 20 ደግሞ የሰዎች ጥበብ ወደ ከንቱነትና ወደ ድካም ብቻ እንደሚመራ [ከመዝ. (94)፥11 የተወሰደ ጥቅስ] ያስጠነቅቃል። ቤተ ክርስቲያን ምንም እንኳ የዓለምን ችግሮች ብትጋራም፥ የዓለምን *ጥበብ* መኮረጅ የለባትም።

በመጨረሻም፥ በትክክለኛው አቋመ ልቡና ማነጽ አለብን (3፡21-23)። ያ አቋመ ልቡና የእግዚአብሔር ክብር ነው። የቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን አባላት በሰዎች ላይ ይመኩ ነበር፤ ይህ ደግሞ ስሕተት ነበር። ሰዎችን ያወዳድሩ (4፡6) ነበር፤ በዚህ ሥጋዊ ተግባራቸውም ቤተ ክርስቲያንን ይከፋፍሉአት ነበር። በእግዚአብሔር ላይ ብቻ መመካት የሚሹ ቢሆኑ ኖሮ በጉባኤያቸው መለማማት በሰፈነ ነበር።

ጳውሎስ እያንዳንዱ አማኝ በክርስቶስ ሁሉ ነገር እንዳለው በማመልከት ይህን ጥያቄ ይዘጋዋል። እያንዳንዱ የእግዚአብሔር አገልጋይ ለእያንዳንዱ አማኝ የተሰጠ ነው። ማንም የቤተ ክርስቲያን አባል «እኔ የጳውሎስ ነኝ!» ወይም «እኔ ጴጥሮስን እወዳለሁ!» ማለት አይገባውም፤ ምክንያቱም እያንዳንዱ አገልጋይ እኩል የእያንዳንዱ ምእመን ነው። የተለያዩ ሰዎች የእግዚአብሔርን ቃል የሚያቀርቡበትን ሁኔታ ተከትለን የግል ምርጫ ከመያዝ ልንታቀብ እንችል ይሆናል። ነገር ግን እነዚህ የግል ምርጫዎቻችን ከፋፋይ የሆኑ ዝንባሌዎችን እንዲይዙ መልቀቅ የለብንም። እንዲያውም፥ በአነስተኛው የሚያረካኝ ሰባኪ እጅግ የሚያስፈልገኝ እርሱ ሊሆን ይችላል!

«ሁሉም የእናንተው ነው»– ዓለምም ቢሆን፥ ሕይወትም ቢሆን፥ ያለውም ቢሆን፥ የሚመጣውም ቢሆን! በክርስቶስ ምንኛ ባለጠጋዎች ነን! ሁሉም ነገር ለሁሉም አማኞች የተሰጠ ከሆነ ውድድር እና ፉክክር የሚሆኑት ለምንድን ነው? «ዓይኖቻችሁን ከሰዎች ላይ አንሡ! በማለት ጳውሎስ ይገሥጻል። «ዓይኖቻችሁን በክርስቶስ ላይ አድርጉ፥ ቤተ ክርስቲያንን በማነጽም ከእርሱ ጋር አብራችሁ ሥሩ!»

«እናንተ የክርስቶስ ናችሁ» –ይህ ነገሮችን በልክ ያደርጋል። ሁሉም ነገር በክርስቶስ አለኝ፥ ነገር ግን ግድየለሽ መሆን ወይም አርነቴን ያለጥበብ መጠቀም አይገባኝም። «ሁሉ የእናንተ ነው» –ይህ የክርስቲያን *ሉርነት* ነው። «እናንተም የክርስቶስ ናችሁ»– ይህ የክርስቲያን *ኃላፊነት* ነው። እሳት ሲወድቅበት ወደ አመድ የማይለወጥ ቤተ ክርስቲያን መሥራት ካለብን ሁለቱም ያስፈልጉናል።

ለቃሉ አገልጋዮች እንዴት መጸለይ ይገባናል! ቤተሰብን መመገብ ና ልጆችንም ወደ ብስለት ማሸጋገር አለባቸው። ዘሩን በማሣ ላይ መዝራት ና እንዲበዛም መጸለይ አለባቸው። የቃሉን መዝገብ መማስ እና እነዚህኑ መዝገቦችም ቤተመቅደስ አድርገው ማነጽ አለባቸው። «ለእነዚህ ነገሮች የሚበቃ ማን ነው?» ብሎ ጳውሎስ ማስተጋባቱ የሚያስደንቅ አይደለም። ነገር ግን ምላሹን ራሱ ሰጠ– «ብቃታችን በእግዚአብሔር ነው» (2ኛ ቆሮ. 2፡16፤ 3፡5)።

4

ስለ ክርስቲያናዊ አገልግሎት. . .

ጠቢብ ሁን

1ኛ ቆሮንቶስ 4

በምዕራፍ 3፥ ጳውሎስ የአጥቢያ ቤተ ክርስቲያንን ሦስት ምስሎች አሳይቶአል። አሁን ደግሞ የአገልጋይን ሦስት ምስሎች ያቀርባል። እነርሱም መጋቢ (ቁ. 1–6)፥ መጫወቻ (ቁ. 7–13)። እና አባት (ቁ. 14–21) ናቸው። አንባቢያኑ የአንድን ክርስቲያን አገልግሎት እግዚአብሔር እንዴት እንደሚመዝን ና እንደሚገመግም እንዲገባቸው ፈለገ። ቁጥር 6 የጳውሎስን ዓላማ ይገልጻል። «ስለ አንዱ በአንዱ ላይ አንዳችሁም እንዳይታበዩ።»

ሰዎችን ና አገልግሎታቸውን በምንገመግበት ጊዜ ጽንፎችን ማስወገድ አለብን። በአንድ ወገን፥ ያጋጠመንን ማንኛውንም በመቀበል ግድየለሽ ልንሆን እንችላለን። ሌላው ጽንፍ ደግሞ ጳውሎስም እንኳ ምዘናውን እስከማያልፍ ከመጠን ያለፈ ሒሰኛ መሆኑ ነው። መናፍስትን መመርመራችን አስፈላጊ ነው (1ኛ ዮሐ. 4፡1–6፤ 2ኛ ዮሐ. ልብ በል)፥ ነገር ግን በምናደርግበት ጊዜ መንፈስን እንዳናሳዝን መጠንቀቅ አለብን።

በእነዚህ ሦስት የአገልግሎት ምስሎች፥ ጳውሎስ የኢየሱስ ክርስቶስ እውነተኛ አገልጋይን ሦስት ባሕርያት ያቀርባል።

ታማኝነት– መጋቢው (1ኛ ቆሮ. 4፡1–6)

ጳውሎስ በቤተ ክርስቲያን ለነበሩ ልዩ ልዩ አንጃዎች ለመሪዎች መልስ በሚሰጥበት ጊዜ ራሱን፥ ጴጥሮስን ና አጵሎስን «የክርስቶስ አገልጋዮች» ብሎ ይጠራቸዋል። *አገልጋይ* የሚለው ቃል፥ ቃል በቃል ሲተረጎም «ቀዛፊዎች» ማለት ነው። ይህ የሚያመለክተው በነፋስ የሚነዱ ሰፋፊ ጥንታዊ የሮማውያን መርከቦችን የሚቀዝፉ ባሪያዎችን ነው። ጳውሎስ፥ «እኛ የመርከቡ ካፒቴን አይደለንም፥ ነገር ግን ከትእዛዝ በታች የሆንን የመርከብ ላይ ባሪያዎች ነን። እንግዲህ አንዱ ባሪያ ከሌላው ይልቃልን?» ይላል።

ቀጥሎ ጳውሎስ *የመጋቢን* ምስል ይገልጻል። መጋቢ ለጌታው ሁሉንም ነገር ያከናውናል፤ ነገር ግን የራሱ ምንም የለውም። ዮሴፍ ለጲጢፋራ ቤተሰብ ዋና መጋቢ ነበር (ዘፍ. 39)። ቤተ ክርስቲያን

የእምነት ቤተሰብ ናት (ገላ. 6፡10)። እንደዚሁ አገልጋዮች የእግዚአብሔርን ብልጽግና ከቤተሰቡ ጋር የሚካፈሉ መጋቢዎች ናቸው (ማቴ. 13፡52)። ጳውሎስ ይህን መንፈሳዊ ብልጽግና «የእግዚአብሔር ምሥጢራት» ብሎ ይጠራዋል። ይህን *ምሥጢር* የሚለውን ተፈላጊ ቃል በ 2፡7 ተመልከተነው ነበር፤ ስለዚህ እንደገና ወደኋላ ተመልሰህ ልትመለከተው ትችላለህ።

የመጋቢው ኃላፊነት ለጌታው ታማኝ መሆን ነው። መጋቢ የቤተሰቡን አባላት ላያስደስት ይችል ይሆናል። ምናልባት አብረውት የሚያገለግሉትን ሌሎች አገልጋዮችም ላያስደስት ይችላል። ነገር ግን፥ ጌታውን የሚያስደስት ከሆነ እርሱ መልካም መጋቢ ነው። ይኸው አሳብ ራሱ በሮሜ 14፡4 ተገልጾአል።

ስለዚህ፥ ቁም ነገሩ «ጳውሎስ ተወዳጅ ነውን?» ወይም «አጵሎስ ከጳውሎስ የተሻለ ሰባኪ ነውን?» የሚለው አይደለም። ቁም ነገሩ «ጳውሎስ፥ አጵሎስ ና ጴጥሮስ እግዚአብሔር ላስቀመጣቸው *ሥራ ታማኝ* ነበሩን?» የሚል ነው። ኢየሱስም በሉቃስ 12፡48 የተመዘገበውን ምሳሌ በተናገረ ጊዜ በአእምሮው የነበረው ይኸው *መመዘኛ* ነበር። የእግዚአብሔር አገልጋይ በገዛ ሕይወቱ፥ በቤቱ እና በቃል አገልግሎቱ ታማኝ ከሆነ፥ መልካም መጋቢ ነውና ተገቢ ዋጋውን ይቀበላል።

ነገር ግን አገልጋይ ያለ ማቋረጥ በፍርድ ውስጥ የሚያልፍ ነው። በሚያደርገው ነገር ላይ ሁልጊዜ ትችት የሚሰነዘርበት አለ። ጳውሎስ በመጋቢ ሕይወት ላይ የሚነጣጠሩ ሦስት ዓይነት ፍርዶች እንዳሉ አመልክቶአል።

የሰው ፍርድ አለበት (4፡3)። ሰዎች በሚተቹት ጊዜ ጳውሎስ አልተበሳጨም። ምክንያቱም የጌታው ፍርድ የላቀ መሆኑን ስለሚያውቅ ነበር። *የሰው ፍርድ* የተሰኘው፥ ቃል በቃል «ያሳውቀን» ማለት ነው። ይህ ሊመጣ ካለው *የእግዚአብሔር* የፍርድ ቀን (1፡8፤ 3፡13) የሚነጻጸር ነው።

አገልጋዩ *በራሱ ላይም* የሚያስተላልፈው ፍርድ አለ (4፡3)። ጳውሎስ በሕይወቱ እና በአገልግሎቱ ምንም ስሕተት እንደሌለበት ያውቅ ነበር፤ ነገር ግን ያም እንኳ ነፃ አላደረገውም። አንዳንድ ጊዜ ራሳችንን በደንብ አናውቀውም። በንጹሕ ሕሊና ና በተመጻዳቂ አመለካከት መካከል ያለው መስመር በጣም ጠባብና የረቀቀ ስለሆነ መጠንቀቅ አለብን።

በጣም ተፈላጊው ፍርድ *የእግዚአብሔር* ፍርድ ነው (4፡4)። በእርግጥ ዛሬ እግዚአብሔር በቃሉ (ዕብ. 4፡12) እና በመንፈስ

አገልግሎት አማካኝነት በእኛ ላይ ይፈርዳል። አንዳንድ ጊዜ ኃጢአትን ተጋፍጠን ንስሐ እንድንገባ ለመርዳት የምንወደውን ጓደኛችንን አገልግሎት ይጠቀማል (ማቴ. 18፡15–17)። ነገር ግን እዚህ ላይ የቀረበው ዋና ማጣቀሻ ክርስቲያን በክርስቶስ የፍርድ ወንበር ፊት የሚቆምበትን የመጨረሻ ግምገማ የሚመለከት ነው (ሮሜ 14፡10፤ 2ኛ ቆሮ. 5፡10)። በዚያን ጊዜ እውነተኛዎቹ ነገሮች ይገለጡና ታማኝ አገልጋዮች ይሸለማሉ።

እነዚህ ቁጥሮች ለሰብአዊ ራስ አመጻዳቂ አርነት ማራመጃ መሣሪያዎች መደረግ የለባቸውም። አጥቢያ ቤተክርስቲያን ቤተሰብ ናት፤ የቤተሰቡ አባላት ደግሞ ለማደግ እርስ በርስ መተጋገዝ አለባቸው። ለትሕትናና በፍቅር ለተቀመመ ሒስ ምንጊዜም ስፍራ አለ። የሚተቸን ሰው ትክክል ከሆነ፥ እኛን ረዳን ማለት ነው። እርሱ ትክክል ካልሆነ ደግሞ እኛ ልንረዳው እንችላለን። በሁለት አቅጣጫም ቢሆን እውነት ይጎለብታል።

ጳውሎስ በቁጥር 5 ላይ «ስለዚህ» ሲል ቀደም ብለው የተነገሩትን እውነቶች ወደ ግል ተዛምዶ ሊያመጣቸው መሆኑን እንድንጠባበቅ ያነሣሣል። ይህን ክፍል ግን በሦስት ጣምራ ግሣጼዎች ይደመድመዋል።

በመጀመሪያ፥ «ጊዜው ሳይደርስ አንዳች አትፍረዱ» (4፡5)። ሕይወታቸውንና አገልግሎታቸውን ጌታ የሚገመግመው በሚመለስበት ጊዜ ነው፤ ስለሆነም እስከዚያ ቀን ድረስ ጠብቁ። እንደ እውነቱ ከሆነማ፥ የሰዎችን ልብ ማየት አትችልም፤ ተነሥተህ አቋመ ልቡናቸውን ልትፈርድበት አትችልም። ያን ሊያደርግ የሚችለው እግዚአብሔር ብቻ ነው። «ሰው ፊትን ያያል፥ እግዚአብሔር ግን ልብን ያያል» (1ኛ ሳሙ. 16፡7)።

በጳውሎስ ላይ ፍርድን ያስተላልፉ የነበሩት ቆሮንቶሳውያን በመሠረቱ በእግዚአብሔር ቦታ ራሳቸውን ማስቀመጣቸው ና ለእግዚአብሔር ብቻ የሚገባውን መብት ለራሳቸው መናጠቃቸው ነበር። እኔም በራሴ አገልግሎት ይህን ስሕተት ስንት ጊዜ ፈጸምሁ! አንድን ሁኔታ ትክክል ባልሆነ መንገድ መገንዘብ ና ሰውንም ያለ አግባብ መፍረድ ምንኛ ቀላል ነው።

ሁለተኛ፥ «የምትፈርዱት ትክክል ባልሆነ መለኪያ ነው» (4፡6)። ቆሮንቶሳውያን የተለያዩ ሰዎችን ይመዝኑ የነበሩት በገዛ ራሳቸው ምርጫ ግላዊ ጥላቻ ላይ ተመርኩዘው ነበር። አገልጋዮችንም እንኳ አንዱን ከሌላው ያበላልጡ ነበር። ለግምገማ ብቸኛው ትክክለኛ መሠረት «የተጻፈው» የእግዚአብሔር ቃል ነው።

መጽሐፍ ቅዱስ ከአገልጋዮች የሚጠበቀው ሕይወትና አገልግሎት ምን ዓይነት እንደሆነ በግልጽ ያሳያል። አዲስ መለኪያዎችን ማበጀት ለእኛ አስፈላጊያችን አይደለም። መጋቢን ከሚያፈላልጉ አብያተ ክርስቲያናት ብዙ ጊዜ ደብዳቤ ይደርሰኛል። እነርሱም ዕጩ የሚሆኑትን ልጠቁምላቸው እችል እንደሆነ ይጠይቁኛል። አብዛኛውን ጊዜ መስፈርቶቻቸው እግዚአብሔር በቃሉ ካስቀመጠው የራቁ ናቸው። እንደገና፥ ይህ ጳውሎስ በምዕራፍ 1 እና 2 ያነሣው—በሰዎች ና በእግዚአብሔር ጥበብ መካከል ያለ ችግር ነው።

ሥስተኛ፥ «የተሳሳተ አቋመ ልቡና ይዛችሁ ትፈርዳላችሁ» (4:6)። በቤተ ክርስቲያን የነበሩ እያንዳንዱ ቡድን የወደዱትን ሰው ለማነጽ ሌሎች ሰባኪዎችን ይበጣጥቁአቸው ነበር። አቋመ ልቡናቸው ፍጹም መንፈሳዊ አልነበረም። ለአንድ ሰው ወገናዊ መሆን ና ሌሎችን መቃወም በቤተ ክርስቲያን ክፍፍልን ያፋፍም ነበር። ልባቸውን መመርመርና ቤተ ክርስቲያንን እያፈረሳት የነበረውን ትዕቢት መንግሎ መጣል ይገባቸው ነበር።

የእግዚአብሔር አገልጋዮች የእርሱ እውነት መጋቢዎች ናቸው። ስለሆነም ቁልፍ መመዘኛቸው *የእግዚአብሔርን ቃል ለመታዘዝ* እና *ለማስተማር ምን ያህል ታማኝ ናቸው?* የሚል ነው። እንዲያውም በታማኝነት *ማስተማር* ብቻ ሳይሆን በታማኝነት *በተግባር ማሳየትም* ነው። የሳሙኤል (1ኛ ሳሙ. 12:1–5) እና የጳውሎስ (የሐዋ. 20:17) ምስክርነት ለዚህ እውነት ማስረጃ ይሆናል።

ትሕትና—መጫወቻ (1ኛ ቆሮ. 4:7–13)

ጳውሎስ ራሱን ና ሌሎች ሐዋርያትን «ለዓለም መጫወቻ ሆነናል» (ቁ.9) ሲል፥ በሮማውያን ግዛት የነበሩ ሰዎች አበክረው የሚያውቁትን ምሳሌ መጠቀሙ ነበር። የሮማ መንግሥት በተለያዩ ከተሞች መዝናኛዎችን በማዘጋጀት ሕዝቡን ዝም ያሰኙ ነበር። በጨዋታ የሚወዳደሩ ወንዶችን እና ከአራዊት ጋር የሚታገሉ አስረኞችን ለማየት በጓጉ ዜጎች የቲያትር ቤቶቻቸው ይጨናነቁ ነበር። (እንዲያውም መጫወቻ የሚለው የግሪክ ቃል ሲተረጎም «ቴአትር» የሚለውን የእንግሊዝኛ ቃል ይሰጣል።) በሮም የሚገኘው ኮሎሲየም የእነዚህ «መዝናኛዎች» ማዕከል ሆኖ ነበር።

ዋነኞቹ «ጨዋታዎች» ሲጠናቀቁ፥ ከዚያ ቀጥሎ ድሆች ና ደካሞች የሆኑ አስረኞች ከአራዊት ጋር እንዲታገሉ ይገባሉ። ከእነርሱ ብዙ የሚጠብቅ አልነበረም።

ይህ እንዴት ያለ የኢየሱስ ክርስቶስ ሐዋርያት ትክክለኛ ሥዕል ነው! ይሁንና ጳውሎስ ቆሮንቶሳውያንን ትሑት በማድረጉ ዓላማ

ለሚያካሄዳቸው ጥረቶች ለሚያገለግሉ ተከታታይ ንጽጽሮች ይህ መነሻ ነው።

ነገሥታት–እስረኞች (4፡7–9)። በቁጥር 7 ላይ ያሉት ጥያቄዎች ቆም ብለን እንድናስብ ሊያደርጉን ይገባል። እኔ፥ ኒው አሜሪካን ስታንዳርድ መጽሐፍ ቅዱስ (NASB) ለመጀመሪያው ጥያቄ የሰጠው ትርጓሜ ያስደስተኛል። «ማን ነው እንደ የበላይ የሚቆጥርህ?» አንድ ወጣት ሰባኪ ለጓደኛዬ፥ «ትሑት እንድሆን ጸልይልኝ» አለው። ጓደኛዬም መለሰና፥ «እስኪ ንገረኝ፥ ልትታበይበት የሚገባ ምን አለ?» አለው። ለምንድን ነው ሰው ራሱን ከፍ አድርጎ የሚያየው? ምናልባት እኮ ተፈላጊ ሰዎች እንደሆንን እንዲሰማን የሚያደርገው የተዛባው አስተያየታችን ሊሆን ይችላል። ለቁጥር 7 ከሁሉም የሚልቀው መግለጫ የመጥምቁ ዮሐንስ ምስክርነት ነው፥ «ከሰማይ ካልተሰጠው ሰው አንዳች ሊቀበል አይችልም. . . እርሱ ሊልቅ እኔ ግን ላንስ ያስፈልጋል» (ዮሐ. 3፡27–30)።

ጳውሎስ በቁጥር 8 ላይ ቆሮንቶሳውያንን ነገሥታት ብሎ በሚገልጽበት ጊዜ መጠነኛ የተቀደሰ ምፀት ተጠቅሞአል። «እኛ ደግሞ ከእናንተ ጋር እንድንነግሥ ብትነግሡ መልካም ይሆን ነበር!» በማለት ጻፈ። «ነገር ግን በዚህ ፈንታ፥ ወደ መጫወቻው መውጣት እና ለኢየሱስ ክርስቶስ መሠቃየት አለብን። በሰው ፊት እናንተ ቀዳሚዎች ናችሁ፤ እኛ ሐዋርያት ግን መጨረሻዎች ነን» በእግዚአብሔር ፊት ሐዋርያት ቀዳሚዎች ነበሩ (12፡28)፥ ነገር ግን በሰዎች ዓይን መጨረሻ ነበሩ።

በአገልግሎት ውስጥ ለትዕቢት ስፍራ የለም። እንደ ጳውሎስ ያለ ታላቅ መሪ ራሱን «በማሳያው ቦታ በፕሮግራሙ መጨረሻ» ካደረገ፥ ይህ የተቀረነውን የት ይከትተናል? እግዚአብሔር ከሰጠው መለኪያ በተለየ አገልጋዮችን የሚመዝኑ ከሆነ፥ የቤተ ክርስቲያን ምእመናን የተሳሳቱ ናቸው። ተወዳጅ ሰባኪዎቻቸውንም ማሞካሸታቸው ስሕተተኞች ያደርጋቸዋል። ይህ ማለት ታማኝ አገልጋዮች ሊታወቁ አይችሉም ወይም አይከበሩም ማለት አይደለም። ነገር ግን፥ በነገር ሁሉ እግዚአብሔር መክበር ይገባዋል (1ኛ ተሰ. 5፡12–13)።

ልባምች–ምኞች (4፡10)። ጳውሎስ በሰዎች መለኪያ አኳያ ሞኝ ነበር። የአይሁድ ሃይማኖታዊ መሪ በመሆኑ ጸንቶ ቢቀጥል ኖሮ በሃይማኖቱ ከፍተኛ ደረጃ ላይ በደረሰ ነበር (ገላ. 1፡14)። ወይም በኢየሩሳሌም ቤተ ክርስቲያን ከነበሩ የሕግ ሊቃውንት ወግኖ ለአሕዛብ ባያገለግል ኖሮ፥ አብዛኛው ስደት በቀረለት ነበር (የሐዋ. 15፡21፥17)።

ነገር ግን ጳውሎስ «ጌታ ሆይ፥ ምን አደርግ ዘንድ ትወድዳለህ?» (የሐዋ. 9፡6) በማለት ጌታን በጠየቀበት ጊዜ፥ ክልቡ ማለቱ ነበር።

ቆሮንቶሳውያን በገዛ ዓይኖቻቸው ፊት ልባሞች ነበሩ፥ ነገር ግን እንደ እውነቱ ከሆነ በእግዚአብሔር ዓይን ሞኞች ነበሩ። በዓለም ጥበብ ና መለኪያ ላይ መመካታቸው፥ እንደ ሞኞች ማድረጋቸው ነበር። በመንፈሳዊ ረገድ ልባም ወይም ጥበበኛ መሆን በዓለም ፊት ሞኝ መሆን ነው (1ኛ ቆሮ. 3፡18)። ራሴን ሁልጊዜ የሰማእቱን የጂም ኤሊዮትን ቃላት ስጠቅስ አገኘዋለሁ። «ሊያጣው የማይችለውን ለማግኘት ሲል ሊያቆየው የማይችለውን የሚሰጥ እርሱ ሞኝ አይደለም።»

ኃይለኞች– ደካሞች (4፡10)። ጳውሎስ በኃይሉ የተመካባቸው ጊዜያት ነበሩ፤ ከዚያ በኋላ ግን ኢየሱስ ክርስቶስን ሲገናኝ ገንዘቤ ናቸው ብሎ ያሰባቸው ዕዳ መሆናቸውን ደረሰበት (ፊልጵ. 3)። የእርሱ መንፈሳዊ ብርታት የደካማነቱ ውጤት መሆኑን ጳውሎስ የደረሰበት ራሱ ከገጠመው ሥቃይ ተነሥቶ ነበር (2ኛ ቆሮ. 12፡7–10)። ብርቱ ነኝ ብሎ የሚያስብ ብርቱ፥ ደካማ ነው፤ ነገር ግን ደካማ መሆኑን የሚያውቅ ደካማ ብርቱ ይሆናል።

ቆሮንቶሳውያን በመንፈሳዊ ነገር ስለደረሱበት ደረጃ ይመኩ ነበር። በቤተ ክርስቲያን የነበሩ አንጃዎች በሰብአዊ መሪዎቻቸው እና በተወዳጅ ሰባኪዎቻቸው ይኮሩ ነበር። ሆኖም ግን ይህ ሁሉ ደካማነት ነበር። ብርታት የሚመጣው እግዚአብሔር ክብርን ሲቀዳጅ ብቻ ነው። «ኃይሌ በድካም ይፈጸማልና [ፍጹም ይሆናል]» (2ኛ ቆሮ. 12፡9)።

የተከበራችሁ– የተዋረድን (4፡10–13)። የነገሩ ሁሉ እምብርት ይህ ነው። በቆሮንቶስ የነበሩ ክርስቲያኖች ከእግዚአብሔር ሳይሆን ከሰው የሚመጣውን ክብር ፈለጉ። ራሳቸውን «ከታላላቅ ሰዎች» ጋር አንድ በማድረግ ክብርን «ለመዋስ» ይሞክሩ ነበር። ጳውሎስ እንዲህ ብሎ መልሶአል፥ «ከእኛ ጋር ከሆናችሁ፥ ለመከራ ብትዘጋጁ ይሻላል። እኛ ሐዋርያት የተከበርን አይደለንም–የተናቅን ነን!»

ከዚህ ቀጠለና ጳውሎስ እንደ እግዚአብሔር አገልጋይነቱ *መታገሥ* ያለበትን እጦት ና መከራ ገለጸ። ድንኳን ሰፊ ሆኖ በገዛ እጆቹ መሥራቱ በብዙዎች ዓይን ላያስንቀው አልቀረም፤ ምክንያቱም ግሪኮች ዕደ ጥበብን ይንቁ ነበርና።

በተጨማሪም ጳውሎስ ሰዎች በእርሱ ላይ ለሚፈጽሙት ነገር እንዴት ምላሽ እንደሰጠም ገልጾአል፤ ይህ በራሱ ጳውሎስን ታላቅ በማድረጉ በኩል አስተዋጽኦ አበርክቶአል። ሕይወት ለእኛ

የሚያደርገው፥ ሕይወት በእኛ ውስጥ በሚያገኘው ይወሰናል። ጳውሎስ ሲረግሙት፥ መረቀ፥ ልክ ኢየሱስ እንዳዘዘው (ማቴ. 5፡44)። ሲሰደድ፥ በእግዚአብሔር ጸጋ ታገሠ፥ አጸፋውንም አልመለሰም። ክፉ ሲናገሩት፥ ጳውሎስ ለመግለድ ሞከረ። በሁሉም ነገሮች፥ በፍቅር ለመመለስ ተጣጣረ።

ውጤቱስ ምን ነበር? «ሰዎች እንደ ዓለም ጥራጊ. . . የሁሉም ነገር ጉድፍ» (1ኛ ቆሮ. 4፡13) አድርገው ቆጠሩት። እንደዚህ ያለውን ሰው ከምድር አስወግደው! በሕይወት ይኖር ዘንድ አይገባውምና! (የሐዋ. 22፡22) ጳውሎስና ሌሎች ሐዋርያት ልክ በጌታቸው ላይ እንደተደረገበት ነው የተደረገባቸው፤ ነገር ግን እግዚአብሔር ነቀፋቸውን ገፍፎ ለሰሙ ክብርን አመጣ።

የአገልግሎት ታማኝነትና የልብ ትሕትና እነዚህ ሁለቱ የኢየሱስ ክርስቶስ አገልጋይ እጅግ ተፈላጊ የሆኑ ባሕርያት ናቸው። ለመሥራት ፈቃደኛ ለመሠቃየትም ፈቃደኛ መሆን ይገባዋል። ታማኝ መሆን አንድ ነገር ነው፥ ዝነኛ መሆን ደግሞ በጣም የተለየ ነገር ነው። ለሌሎቹ ሚዛን ለመስጠት አስተዋጽኦ የሚያደርግ ሦስተኛ ባሕርይ አለ።

የውሃት– አባት (1ኛ ቆሮ. 4፡14–21)

ጳውሎስ የአጥቢያ ቤተ ክርስቲያንን ከቤተሰብ ጋር ማነጻጸሩ የሚታወስ ነው (3፡1–4)። አሁን ግን የአጽንኦቱ ማዕከል አገልጋዩ እንደ «መንፈሳዊ አባት» መሆኑ ላይ ነው። በየትኛዎቹም መልእክቶቹ ጳውሎስ ራሱን «አባት» ብሎ አልጠራም። ጌታ በማቴ. 23፡8–12 ላለው ክፍል የሰጠውን ትምህርት ያውቅ ስለነበር ነው። ነገር ግን ራሱን ከአንድ «መንፈሳዊ አባት» ጋር በማነጻጸር፥ ጳውሎስ ስለ እነርሱ ሆኖ ስለፈጸማቸው ጠቃሚ አገልግሎቶች ቤተ ክርስቲያንን አስታወሳት።

በመጀመሪያ፥ ጳውሎስ ቤተሰብን መሥርታል (4፡14–15)። ቆሮንቶሳውያን በእምነት የጳውሎስ ተወዳጅ ልጆች ነበሩ። ወንጌልን ለአንድ ሰው ስናካፍል ና በክርስቶስ ወደሚገኝ እምነት በደስታ ስንመራው ለሕይወቱ «መንፈሳዊ ወላጅ» እንሆናለን። ይህ በግለሰቡ እምነት ላይ ምንም ዓይነት የተለየ ሥልጣን አያጎናጽፈንም (2ኛ ቆሮ. 1፡24)፥ ነገር ግን እግዚአብሔር ለእድገቱ እንዲረዳው የሚጠቀምበትን ልዩ ግንኙነት ይፈጥራል። የአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን አዲስ የተወለዱ ክርስቲያኖች እንዲያድጉ የምትረዳ የእግዚአብሔር ቤተሰብ ናት።

በመለወጣቸው ጳውሎስ የወሰደው «ክብር» አለመኖሩን ልብ ማለት ጠቃሚ ነው። መንፈሳዊ ልደታቸው *በክርስቶስና በወንጌሉ*

አማካኝነት ነው። ኃጢአተኞች ዳግም የሚወለዱት በእግዚአብሔር መንፈስ ና በእግዚአብሔር ቃል (1ኛ ጴጥ. 1:23–25፤ ዮሐ. 3:6) ነው። ጳውሎስ በልደታቸው ወቅት ከአጠገባቸው የቆመና የረዳቸው «አባት» ነው።

አንድ ሕፃን ልጅ ብዙ ሞግዚቶች እና አስተማሪዎች ሊኖሩት ይችላል። ነገር ግን ሊኖረው የሚችለው አንድ አባት ብቻ ነው። በማንም ሊታገድ የማይገባ ልዩ ግንኙነት ከአባቱ ጋር አለው። ጳውሎስ ከመምጣቱ በፊት በቆሮንቶስ ምንም ቤተ ክርስቲያን አልነበረም፤ በመሆኑም ሁለተኛ ትውልድ አማኞች ቢሆኑም እንኳ የጳውሎስ ውጤታማ አገልግሎት ፍሬ ነበሩ።

ጳውሎስ ቤተ ክርስቲያኒቱን ሲመሠርት አጵሎስ ተከተለውና ሕዝቡን አስተማረ። ጴጥሮስም በቆሮንቶስ አገልግሎ ነበር፤ ይህ ግን በቅዱሳት መጻሕፍት በአንዳንድ በኩል ግልጽ አልተደረገም። (ምናልባት ራሱ በግንባር የተገኘ ሳይሆን፥ ነገር ግን ሌሎች አገልጋዮች ከኢየሩሳሌም የጴጥሮስ «ወኪል» ሆነው በቆሮንቶስ ሳያገለግሉ አልቀሩም።) የእግዚአብሔር ልጆች የተለያዩ አስተማሪዎች አገልግሎቶች ያስፈልጉአቸዋል። ነገር ግን ወደ ክርስቶስ *ያመጣቸውን «መንፈሳዊ አባት»* መዘንጋት የለባቸውም።

ሁለተኛ፥ ጳውሎስ ለቤተሰቡ ምሳሌ ነበር (4:16–17)። ልጆች ወላጆቻቸውን ለበጎ ይሁን ለክፉ፥ የመኮረጅ ነገር አላቸው። ተመራማሪዎች እንደሚሉን ከሆነ ወጣቶች መጠጥን የሚለምዱት ከጓደኞቻቸው ሳይሆን ከቤት ነው። የእኔ ግምት ሌሎችም መጥፎ ልማዶች በዚሁ መንገድ እንደሚለመዱ ነው።

ተክታዮች የሚለው ቃል፥ በቀጥታ ሲተረጎም «ኮራጆች» ይሆናል። ጳውሎስ በፊልጵስዩስ 3:17 ራሱን እንደሚያመጻድቅ አድርገው እንዳያስቡት ይህን ተግሣጽ ሰጠ። ትንንሽ ልጆች በመጀመሪያ የሚማሩት በምሳሌ፥ ከዚያም በገለጻ ነው። ጳውሎስ በቆሮንቶስ የነበረችውን ቤተ ክርስቲያን በመጋቢነት ባገለገለበት ጊዜ በፍቅር፥ ለክርስቶስ በመሰጠት፥ በመሥዋዕትነት እና በአገልግሎት በፊታቸው ራሱን ምሳሌ አድርጎ ተከለ። «እኔ ክርስቶስን እንደምመስል እኔን ምሰሉ» (1ኛ ቆሮ. 11:1)። ጳውሎስ ጥሩ ምሳሌ ነበር፤ ምክንያቱም ይከተል የነበረው ከሁሉም ምሳሌዎች ታላቁን፥ ኢየሱስ ክርስቶስን ስለነበር ነው።

ደግሞም ጳውሎስ ጥሩ አስተማሪ ነበር። አንድን ልጅ ወደ ብስለት የሚያደርሱት፥ ምሳሌም መመሪያም ሁለቱም ናቸው። ጳውሎስ በቤተክርስቲያን ሁልጊዜ ያስተማረውን ዶክትሪን እና ተግባራት

ለግስታወስ ከመንፈሳዊ ልጆቹ አንዱ የሆነውን ጢሞቴዎስን ላከው። ጢሞቴዎስ ደብዳቤውን ለቤተ ክርስቲያን ሳያደርስ (16፡10) ለደብዳቤው መንገድ ለመጥረግ ራሱ በቀጥታ ወደዚያው ሄደ።

እግዚአብሔር ለአንድ ቤተ ክርስቲያን አንድ መለኪያ፥ ለሌላ ቤተክርስቲያን ደግሞ የተለየ መለኪያ አያደርግም። ፈቃዱን በተለያዩ መንገዶች ያደርግ ይሆናል (ፊልጵ. 2፡12–13)፥ ነገር ግን መሠረታዊ ዶክትሪናች እና መርሆዎች አንድ ናቸው። ሰዎች ከእግዚአብሔር ጥበብ ስለራቁና የሰውን ጥበብ ስለተከ፥ በልዩ ልዩ አብያተ ክርስቲያናት መካከል ጽኑ የሆኑ የዶክትሪን ልዩነቶች አሉን። ሰዎች «ከተጻፈው» (4፡6) ርቀው ስለሄዱ ይህ በቤተ ክርስቲያን ክፍፍልን አምጥቶአል።

ሥልጣኖ፥ ጳውሎስ ቤተሰቡን ለመግራት የታመንን ነበር (4፡18–21)። የሕፃን ፈቃድ መገራት እንጂ መደምሰስ የለበትም። ድንጉላ ፈረስ እስኪገራ ድረስ አደገኛ እና ጥቅመ ቢስ ነው፤ ነገር ግን አንዴ መታዘዝን ከለመደ ገራም እና ጠቃሚ ይሆናል። ትዕቢት በክርስቲያን ሕይወት እና በቤተ ክርስቲያን በጣም አደገኛ ነው። የኃጢአት እርሾ (5፡6–8) ቆሮንቶሳውያን ጳውሎስ አይምጣብን ሰውነቱ ግን ሲታይ ደካማ ነው፥ ንግግሩም የተናቀ ነው!» (2ኛ ቆሮ. 10፡8–11) እስኪሉ ድረስ «በትዕቢት እንዲነፉ» አደረጋቸው።

ጳውሎስ አለመታዘዛቸውን ታግሦት ነበር፥ ነገር ግን ሥነ ሥርዓት ለመያዝ ጊዜው እንደደረሰ ያስጠነቅቃቸዋል። ጳውሎስ «ይህ ለመጨረሻ ጊዜ ነው የምነግርህ፥ ለመጨረሻ ጊዜ!» እያለች በባለጌ ልጁ ላይ እንደምታምባርቅ ሆደ ሰፊዋ ዘመናዊ እናት አይደለም።

ታማኝ ወላጅ ልጁን መግራት አለበት። ማስተማርና በፊታቸው ምሳሌ ሆኖ መገኘት ብቻ አይበቃም፤ ሲያምፁ እና ለመታዘዝ እምቢ ሲሉ መቅጣት አለበት። ጳውሎስ በገርነት በመምጣት ኃጢአታቸውን በተለሳለሰ ሁኔታ መያዝን በመረጠ ነበር። ነገር ግን የእነርሱ የራሳቸው አመለካከት እንዲህ እንዳይሆን አስቸገረው። በትዕቢት በጣም የተወጣጠሩ ነበሩ–እንዲያውም አለመታዘዛቸውንም እንኳ ይኮሩበት ነበር! (5፡1–2)።

በዚህ አንቀጽ ንጽጽሩ የሚካሄደው *በንግግር* እና *በኃይል*፥ በቃላት እና በተግባር መካከል ነው። አይበገሬዎቹ ቆሮንቶሳውያን «ትልቅ ነገር ሲናገሩ» ችግር አልነበራቸውም፤ ብዙ ጊዜ ልጆች እንደሚያደርጉት ማለት ነው፤ ነገር ግን ንግግራቸውን «በአካሄዳቸው» አያጸኑትም ነበር። ሃይማኖታቸው በቃላት ብቻ ነበር። ጳውሎስ ኃጢአታቸውን እና

የእግዚአብሔርን ቅድስና በሚገልጥ መንገድ የራሱን «ንግግር» በኃይል፥ በድርጊት ለማጠናከር ዝግጁ ነበር።

ይህ ክፍል በአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ስለሚኖረው ሥርዓት ለሚያወሱ ቀጣይ ሁለት ምዕራፎች መንገዱን ጠርጓል። በቆሮንቶሳውያን ጉባኤ ብዙ ኃጢአት ነበርና ጳውሎስ ይህን ለማስተካከል ተዘጋጀ። ስለ ጉዳዩ ቀደም አድርጎ ደብዳቤ ጽፎ ነበር (5፡9)፤ ነገር ግን ጉባኤው ሊታዘዘው አልፈቀደም። ይኼኔ ነበር ከመንፈሳውያን ምእመናን መካከል አንዳንዶቹ ጳውሎስን በመገናኘት (1፡11፤ 16–17) ችግሩን ያካፈሉት። ከቤተ ክርስቲያን መሪዎች አንዳንዶቹ እንዲያማክሯቸው ለጳውሎስ ደብዳቤ ጽፈው ነበር (7፡1)፥ ከዚያም የጻፈላቸውን ምክር እንዲታዘዙት ጳውሎስ ጻልዮአል።

ራሳቸውን መግዛት የማይችሉ በሥርዓት እንዲገዙ ማድረግ የሕይወት መርህ ነው። የኢንሹራንስ ኩባንያዎች እና የሕክምና ባለሥልጣናት አሽከሪካሪዎች በሚነዱበት ጊዜ የደኅንነት መጠበቂያ ቀበቶ እንዲያስሩ ይገፋፋሉ፤ ነገር ግን ብዙ አሽከርካሪዎች ይህን አይቀበሉትም። በመሆኑም መንግሥት አሽከርካሪዎች በሚነዱበት ጊዜ የደኅንነት መጠበቂያ ቀበቶ እንዲያስሩ ሕግ ማውጣት ግድ ይሆንበታል። ይህን የማትታዘዝ ከሆነ፥ ትቀጣለህ።

ጳውሎስ የቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ቤታቸውን እንዲያስተካክሉ ዕድል ሰጥቶአቸዋል። በሚከተሉት ምዕራፎች፥ አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን እንዴት በእግዚአብሔር ፈቃድ ሥር መተዳደር እንዳለባት ጳውሎስ ይገልጻል። ምን ያደርጋል፥ ቤተ ክርስቲያን ወዲያው አልታዘዘችውም። ጳውሎስ አስቸኳይ ጉብኝት ወደ ቆሮንቶስ ማድረግ ነበረበት፤ በጉብኝት ወቅት ያለፈበት ሁኔታ በጣም የሚቆጠቁጥ ነበር (2ኛ ቆሮ. 2፡1፤ 12፡14፤ 13፡1)። ከዚያ በኋላ በጣም ጠንከር ያለ መልእክት እንዲጽፍላቸው ተገደደ (7፡8–12)፤ ይህ መልእክት የተወሰደው በቲቶ ሳይሆን አልቀረም።

በእግዚአብሔር ክብር እንደሚሆን ጉዳዮቹ በአብዛኛው ተስተካክለው ነበር። ጥቂት «የማጽዳት ሥራ» ይቀር ነበር (2ኛ ቆሮ. 12፡20–13፡5)፥ ይሁንና በዚህ ጊዜ ቀውሱ ተገባድዶ ነበር።

የኢየሱስ ክርስቶስ አገልጋይ መሆን ቀላል ነገር አይደለም። ሰዎች የፈለጉትን ቢናገሩህ ወይም ቢያደርጉህ፥ እንደ መጋቢነትህ ለጌታህ ባለህ ታማኝነት መጽናት አለብህ። በዓለም ሰዎች ተቀባይነት እንዳላገኘህ እንዲሁ በዚህም ተቀባይነት ታጣ ይሆናል።

የእግዚአብሔር ታማኝ አገልጋዮች የእኛ ፍቅር፥ ክብር፥ ታዛዥነት ና የጸሎት ድጋፍ ያስፈልጋቸዋል።